58- 321

Akbaba

Kıbrıs'ta binlerce Türk bayrağı dalgalandı. — Gazeteler —

Kıbrıs Türktür!

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL d - 409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 321 Cilt: 13 8 MAYIS 1958 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

AF!

CEZAEVLERİNDEKİ kalem ve fırça adamlarının sayısı, galiba hiç bir devirde - en az olacağını sandığımız bu demokrasi devrinde olduğu kadar - çok olmamıştır.

Şaşmayınız: Hürriyet, suç işlemeyi kolaylaştırır!

Ratip Tahir hapishaneden çıkmadan Halim Büyükbulut girdi. Şimdi, Ulus'un Yazı İşleri Müdürü Nihat Subaşı, ben bu satırları yazarken, ailesiyle vedalaşıyor. Fıkra yazarı Şinasi Nahit Berker de, basınımızın Yul Brynneri cakasiyle kafayı kazıtmış!

Hâkimlerimizin ne vicdanlarından şüphe edebiliriz, ne irfanlarından. Rahat nefes almamız için bu en güzel tesellimizdir. Genç meslektaşlarımızın, kanunların yasak ettiği suçları işlediklerini elbet kabul edeceğiz.

Nedir bu suçlar?.. Cam mı kırdılar? Adam mı çiğnediler? Kadın mı vurdular?..

Hayır, sadece, kalemlerinin sivri ucu ile insan şerefini, insan haysiyetini yaraladılar!

Başka memleketleri örnek alamayız. Orada, halk efkârı, hürriyet ve demokrasi terbiyesi içinde yıllarca pişmiştir. Güler ve unutur.

Bir misal vereyim:

On, onbeş sene evvel, Fransa'da, baştan başa müstehcen iki kitap çıkmıştı: «Kadınlar arasında bir ay...», «Erkekler arasında bir ay...» Milyonlarca sayısı kapışılan bu iki kitap, cinsî sapıkların aşklarını anlatan iki rezaletti.

Fransızların meşhur mizah mecmuası Le Rire, işte bu iki kitaba bir nazîre yaptı ve hususî bir sayı çıkardı. Adı: Mebuslar arasında bir ay!..

Kapak resminde, Fransız Mebuslar Meclisi ne yapılmıştı biliyor musunuz?.. Kapısında kırmızı fener yanan bir genel ev!.. Meclis Reisi Herriot, şişman bir mama!..

Beni bile kızdıran bu terbiyesizliğe, Fransa'da ne siyaset kızdı, ne adalet!

Ama bizde böyle değildir. Çabuk incinir, çabuk yaralanırız. Plâjda, bikini mayo ile karikatürü çizilmiş bir Bakan, o gün, kapısındaki odacıdan su istiyemez. Hususî kâtibinin bakışlarındaki saygıyı bile istihza sanır!

Bir ağacın meyva vermesi için, dikildikten sonra belirli bir zaman geçmesi lâzımdır. Hele bu ağaç, demokrasi ağacı gibi güç tutan, güç yeşeren, güç çiçek açan bir ağaç olursa, ondan, hemencecik en tatlı, en bol yemişlerini vermesini istiyemeyiz.

Ama, bütün bu kimi az haklı, kimi çok haklı suçlamalardan sonra söyliyelim ki, muharrir ve karikatürist, hapishane parmaklığı arkasına yakışmıyan iki insandır.

Size bir sır söyliyeyim: Başvekilimiz Sayın Menderes, bir politika adamı için kusur sayılacak kadar duygulu, ince bir kalb adamıdır. Ben bu satırları yazarken, o, Uzak Şarktan geliyor: Günler günü mavi bir boşlukta, geceler gecesi yıldızlı bir karanlıkta uçarak...

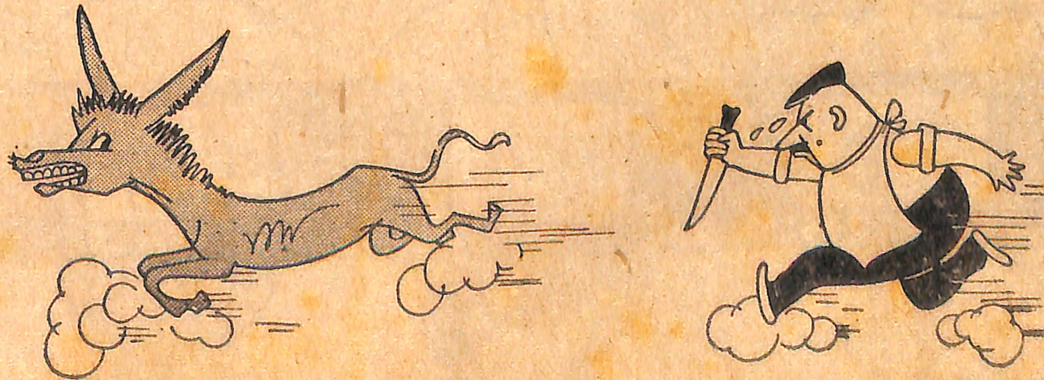
Gökyüzünü, hapishane penceresinden seyreden basın çocuklarına, bu uzak yolculuğun armağanı olarak hürriyetlerini getirirse, bütün memleket aydınları sevinecektir.

Hoş geldiniz Sayın Menderes!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

YEŞİL ŞAPKANIN Evrakı

Aziz Nesin

BAKANLIK binasının karşısındaki otobüs durağında bekliyordu. Otomobilden inen kahverengi paltolu, gözlüklü adamla kucaklaştılar. Çoktanberi birbirini görmemiş, eski arkadaş oldukları belliydi. İkisi de uzun zaman görüşmeyenlerin çıkardığı seslerle,

— Ooo...

— Ooo...

Diye oolaştılar. Bu oolaşma bitince, «Nasılsın? Daha nasılsın? Daha daha nasılsın? Ne var ne yok?» soruları, bu sorulara karşılık da «İyilik sağlık, hamdolsun, yuvarlanıp gidiyoruz, iyi diyelim de iyi olalım» tekerlemeleri başladı.

Bunlar da bitince, kahverengi paltolu, gözlüklü olanı, eski arkadaşını evine götürmek istedi:

Öbürü:

— Olur, gidelim, dedi, yalnız bir arkadaş bekliyorum da... O gelsin, gideriz.

Kahverengi paltolu:

— Burada mı buluşacaktınız? dedi.

Öbürü:

— Beraber geldik, dedi, Bakanlıkta bir işi varmış. O içeri girdi, şimdi gelecek.

Kahverengi paltolu:

— Hiç beklemiyelim, gelmez, dedi.

— Gelmez olur mu canım, gelecek...

O yine:

— Gelmez, dedi.

Öbürü sinirlendi:

— Tanıyor musun?

— Hayır, tanımıyorum. Ama gelmez...

— Tanımadığın biri için...

— Gelemiyeceğini anlamak için tanımak istemez ki...

— Gelmez olur mu kardeşim. İşte şu kapıdan girdi. Beni atlatması için sebep yok ki...

— Canım atlatacağından değil. Bir kere resmî bir dairenin kapısından içeri girdi mi, girmedi mi...

— Gelir gelir... Şimdi gelir. Neredeyse çıkar.

— Çıkamaz. Daireler paydos olmadan çıkamaz.

— Bildiğin gibi adam değil...

— Canım efendim, kim olsa çıkamaz.

— Yani, ben burada beklerken, bir tanıdığına mı takılır? Bir kere tanıdığı yok, sonra da geveze değildir.

— Bir iş için girmedi mi?

— Evet ama, bitmiş bir iş, imzalanmış, bitmiş bir yazı... Kalemden alıp çıkacak.

— Daha iyi söyledin ya... O zaman hiç çıkamaz. Paydos saatine kadar bekliyeceksin.

— Yahu, bitmiş bir iş diyorum. Şuradaki kalemden evrakı alıp çıkacak.

— Çıkamaz birader. Adamın elinde değil...

— Yani işi uzatırlar diyorsun. Ama, iş bitmiş. Hem iş uzasa bile, o zaman beni bekletmez, gelır.

— Vallahi billahi gelemez. Hadi biz gidelim.

— Ayıp olur.

— Geçen gün benim bir dairede işim vardı. Pek iş de değil ya... Kayınbirader orada memurdur. Gidip onu gördüm, ayaküstü akşama bize gelmelerini söyledim. Sonra çıktım. Tam merdivenlerden inerken, bir de başıma rüzgâr vurunca şapkasız çıktığımı anladım. Kayınbiraderin odasına girerken şapkamla paltomu koridordaki askıya asmıştım. Paltoyu giymişim, şapkayı unutmuşum. Vallahi daha kapıdan bile çıktım sayılmaz. Dış kapı merdivenlerinden üç basamak indim inmedim hemen geri döndüm. Koridordaki askıya koştum, şapka yok... Bre aman... Ben şapkasız yapamam, hemen nezle olurum. Şapka da halis İtalyan malı. Şimdi öyle şapka yok. Bizim enişte İtalyadan getirmişti. Üç yüz lira versen bulamazsın. Daha da başıma giyeli bir hafta olmuş. Ben koridorda bir aşağı, bir yukarı koşup «Şapkaaa... Amanın bizim şapkaaa!..» diye feryada başladım. Koridor, ellerinde kâğıtlar, iş için gelenlerle dolu. Ben «Şapka, şapka...» diye koridorda koşuştukça onlar bana gülüyorlar. Şapkasını kaybetmiyenler, şapka kaybedenin halinden anlamaz. Nezle olurum birader. Evde bile, yatarken olsun, ayaktayken olsun başımdan takke eksik olmaz. Şapka, diye koşar dururken rüzgârlanmadan hemen bir hapşırıktır tuttu.. Herkes gülüyor. Dertten anlayan yok. Resmî bir dairenin koridorunda hapşıra hapşıra:

— Aman benim şapka nerede? diye bağırmanın gülünçlüğünü anlıyorum ya, benim gülecek halim yok.

Kayınbiraderin odasına daldım, şiddetli bir hapşırıktan sonra:

— Aman kayınbirader, şu başıma gelene bak. Bizim şapka gitti yahu... diye bağırdım.

Kayınbirader:

— Dur telâşlanma hele, buluruz... diye beni yatıştırmaya çalıştı.

Kayınbiraderin şefi kızdı:

— Beyefendi, beyefendi, burası resmî bir daire. Burada hiç bir şey kaybolmaz..

Resmî daireleri bilmez miyim kardeşim? Kaybolmasına hiç bir şey kaybolmaz; gelgelelim arayınca da bulunmaz. Bulunursa da alınmaz.

Kayınbiraderle koridora seğirttik. Kayınbirader odacıyı çağırdı:

— Şurada duran şapka ne oldu? diye sordu.

Odacı:

— Yeşil bir şapka mıydı? dedi.

— Yeşildi birader, diye bağırdım.

— Tüylü müydü?

— Evet, tüylüydü kardeşim.

— Büyük bir şapka değil mi?

— Büyük ya...

— Kordelâsı da siyah mıydı?

— Kordelâsı da siyahtı.

O sırada kayınbiraderin şefi de koridora çıkmıştı. Bana bir daha çıkıştı:

— Gördün mü beyefendi, burası resmî bir daire, buradan kıl kaybolmaz. Sizin şapkanıza değil, hazine olsa kimse tenezzül etmez!

Canım, şimdi biz tenezzül eder mi, dedik. Bu söz de nereden çıktı? Biz şapkamızı istedik.

Odacı, benim şapkayı bir iyi anlatmaya devam etti:

— Kenarları da kıvrık mıydı?

— Kıvrıktı canım...

— Şöyle yukarı bükük...

— Evet, öyleydi...

— İki de hava deliği vardı yanda...

— Evet, iki de hava deliği vardı...

Odacıya:

— Aman, bizim şapkayı iyice tarif ettin. Bir de şunun yerini söyle! dedim.

Odacı:

— Ben onu sahipsiz bir şapka diye götürdüm. Vicdanî Beye verdim, dedi.

Koş Vicdanî Beye...

— Aman beyefendi...

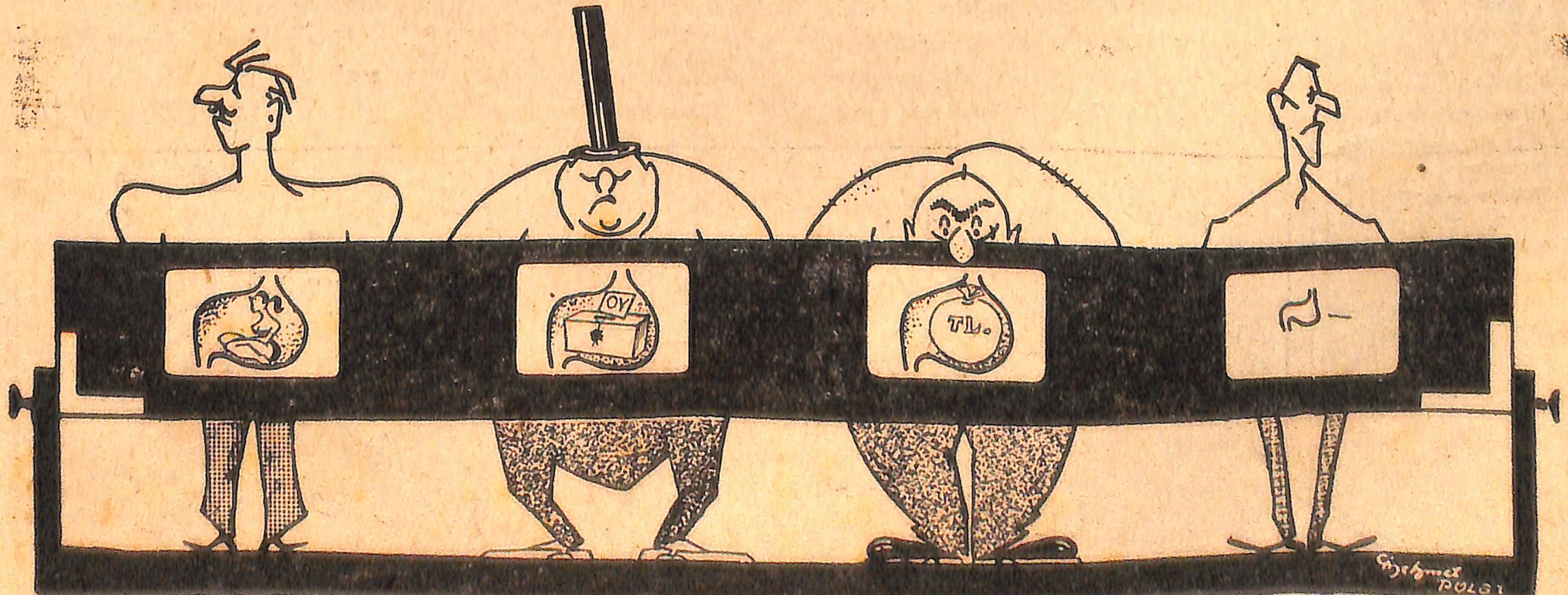
Hapşırıktan da bir türlü konuşamıyorum. Bendeki hapşırık, Allah vermesin, ramazan topuna benzer. Hapşırdıkça daire güm güm ötüyor. Bu daireleri de bir biçim yaparlar ki, şuradan fısıldasan, ses tavanlarda, duvarlarda yankılana yankılana çığ gibi büyür, bütün odaları dolanır.

Vicdanî Bey, daktilo kıza:

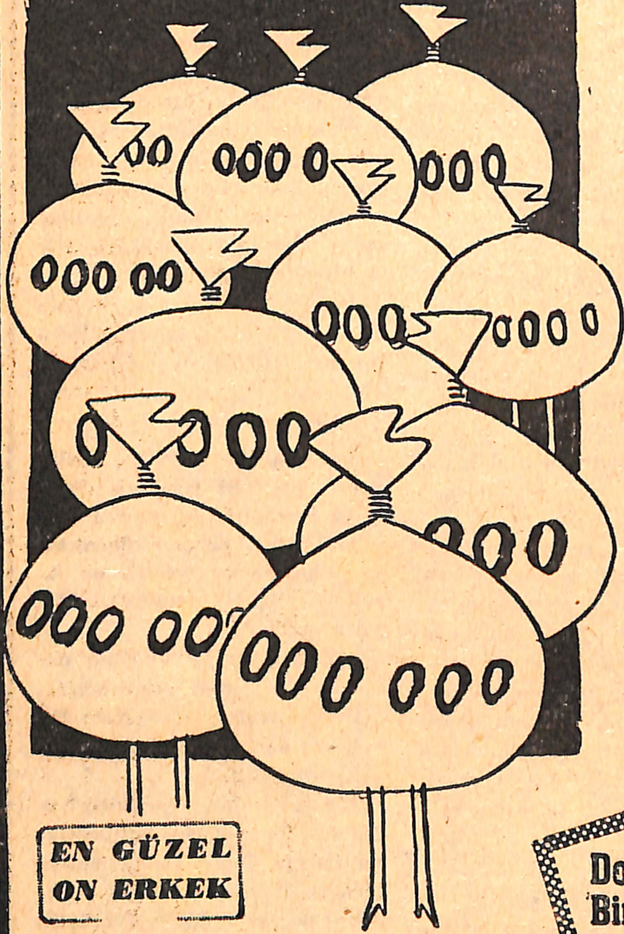
— Bulunan yeşil şapkanın evrakı nerede? diye sordu.

Kız:

— Kayda gönderdim, dedi.

KIRK ANBAR

Bir Stradivarius kemanı çalan hırsız, semt halkına uyku uyutmuyor

ZAM

Dolmuşa Bir adam!

ORMAN KANUNU NEREDE?

C.H.P

CHP kütüklere itiraz ediyor

Ben hemen:

— Aman beyefendi, dedim, bizim şapkanın evrakı da mı var? Bu ne biçim iş...

Vicdanî Bey kızdı:

— İki elinizle bir şapkanıza sahip olamazsınız, başımıza işler çıkarırsınız. Bir de evrakı mı var diye sorarsınız. Koridorda bulunmuş bir şapka bu. Evrak yapmayıp da ne yapacaktık?

Daktilo kıza döndüm:

— Aman kızım...

Bir şiddetli hapşırığın rüzgâriyle kızın masasındaki kâğıtlar havaya uçmuştu. Kız ağlamaklı:

— Ben sabahtanberi bu kâğıtları sıraya koymaya çalıştım. Siz darmadağın ettiniz. Şimdi ne olacak? dedi.

Hepsi bana hapşırdım diye çıkıştılar.

— Allah Allah... Aman kızım, bu hapşırık, insanın iradesinin dışında bir iş. Padişah fermanı gibi bir şey. Hapşırığa kim karşı durabilir?..

— Mendilini ağzına tutsana!..

— Canım, mendil çıkarmağa vakit mi var? Hapşırık, geliyorum diye oda kapısını tıkırdatan vatandaş mı? Tecrübesiz müfettiş gibi birden bastırır.

Daktilo kız karışan kâğıtlar arasında buldu, pembe pelür bir kâğıt. Aslını şapkaya iğneleyip kayda yollamışlar, sureti kalmış. Göz uciyle birazını okudum:

«Özeti: Koridordaki askıda bulunan yeşil, tüylü, siyah kordelâlı, iki hava delikli şapka hakkında.»

Kız, küçük bir kâğıda bir numara yazdı, bana verdi.

— Gidin, kayıttan arayın, dedi.

Koştum kayıt memuruna:

— Aman bizim şapka?

— Numarası kaç? dedi.

— 59...

Defteri karıştırdı, karıştırdı:

— Düyûna kalan yollukların verilmesi hakkında mı? dedi.

— Aman, ne düyûnu canım, ne yolluğu? Bizim bir şapka olacak da... Yeşil, tüylü olup, iki de deliği vardır, hava için.

Memur kızdı:

— Ben senin şapkanın deliğini bilir miyim? Numarasını söyle...

— 59 birader...

— 59 umarada düyûna kalan yolluk var.

— Hay Allah... Zatıâliniz bana şapkanın numarasını sormadınız mı? Ben, öyle sandım. Affedersiniz. İşte evrakın numarası...

Kayıt defterini karıştırdı:

— Bu mu? Koridordaki askıda ... lâlı, iki hava delikli şapka hakkında...

— Evet... Ta kendisi... Hay Allah razı olsun. Aman bulduk mu ne?

Kayıt memuru:

— Zabıt tutulması için daire müdürüne sevkedildi, dedi...

Koştum kayınbiradere:

— Yahu, nüfuzlu birisini bilmez misin? Vasıta olsun da şu bizim şapkayı kurtaralım.

Beni kalem-i mahsus müdürüne çıkardı. Kalem-i mahsus müdürü zile basıp daire müdürünü çağırdı:

— Neden beyin şapkasını vermiyorsunuz? dedi...

Daire müdürü:

— Kim vermiyor, dedi, biz onun şapkasını ne yapalım? 59 numara bir şapka. Bir kere burada herkesin başına büyük gelir, kafasına geçer.

Ayrıca bir de şapkaya hakaret... Bir hapşırdım. Kafamı duvara çevirmesem odadaki evrak havalanacak.

Daire müdürü izahat verdi:

— Bize bir şapka geldi. Bulunmuştur diye zabıt tuttuk. Zaptı da iğneleyip ikinci kısma havale ettik.

Kalem-i mahsus müdürü:

— Gidin şapkanızı alın beyim, ...

— Aman beyefendi, şapkayı veren kim? Vermiyorlar!

Daire müdürü:

— Bizden iş çıktı, dedi, bizde iş kalmaz. Derhal muamelesini yapıp havale ettik.

Yerli şapka olsa, çoktan geçtim. Ama halis İtalyan şapkası. Eniştem hediye getirmiş. İki yüz lira versen yok.

Gittim ikinci kısma. Kapıda insan yığılmış. Girmenin imkânı yok. Herkes birbirine derdini soruyor. Benim derdim şapka...

Önümdeki biri:

— Çoktanberi mi uğraşıyorsunuz? dedi.

— Sabahtanberi, dedim. Sonra başımdan geçenleri anlattım. Adam kızdı:

— Yahu, dedi, altı aydır gelir gideriz, bizim işi muameleye koymazlar. Sizin işinizi hemen muameleye sokmuşlar.

Oradan biri:

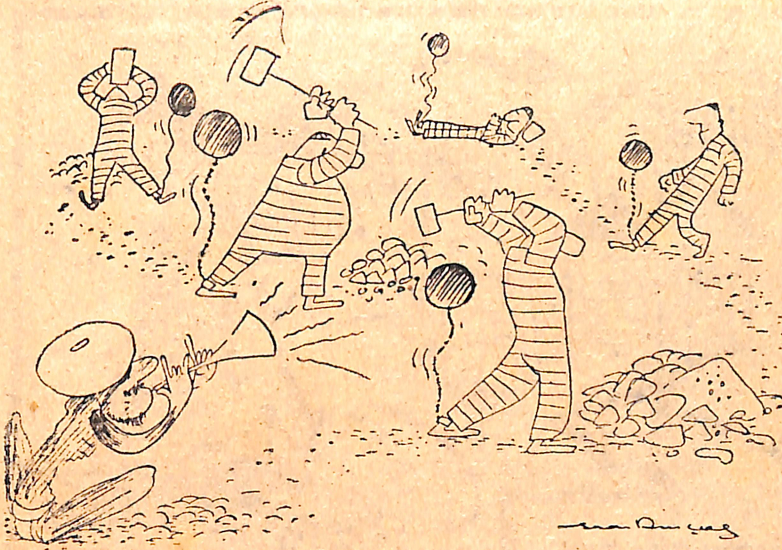
— Şansınız varmış, dedi.

Başka biri de:

— Ne şansı birader, dedi, kim bilir nereden torpil getirmiştir de işi bu kadar çabuk yürüyor.

Demek, şapkanın muameleye girmesi de bir şans!

Neden sonra ikinci kısma girebildim. Ama, şapka yok. Onlar da

YAZISIZ!.

başka yere yollamışlar. Kızdımsa da belli etmeden:

— Hemen sevkedecek ne vardı, dedim.

Memur:

— Allah Allah... dedi, yahu işi yavaştan alsan beğenmezler, çabuklaştırsan beğenmezler.

— Benim şapkayı biraz bekletseydiniz.

— Efendi, burası vestiyer mi?

Hani çocuklar, birinin şapkasını kaparlar da elden ele atarlar, şapkası alınan da ortada fır döner. Ben de öyle, bir türlü şapkayı ele geçiremiyorum. Bizim şapkanın muamelesi öyle bir hızlı yürüyor ki, ben bir odadan girene kadar, şapka öbür odaya geçiyor. Derken efendim, on gün kadar takipten sonra şapkayı ambarda yakaladım. Bu sefer de ambar memuru vermez.

— Mesuliyeti vardır, veremem, diyor. Şapkanın sizin olduğu nereden belli? Ben şapkayı anlatıyorum:

— 59 numaradır. Benden başkasının başına büyük gelir. Rengi yeşil.

— Dünyada yeşil şapka bir sizin mi?

— Tüylüdür.

— Tüylü şapka çoook... İçinde fotoğrafınız var mı?

— Aynı zamanda iki de hava deliği var.

— Beyanınız zapta uyuyor. Ama yarın biri daha çıkar da, şapka benimdir, derse?

Sonunda, şapkanın benim olduğuna inandırdım. Yeniden bir zabıt tutuldu. Ben de imzaladım. Eh artık şapkamı verecekler. Bu sefer de:

— Kimliğiniz efendim? dediler.

— Kimlik mi? Yanıma almamışım.

— Veremeyiz.

Şapkanın benim olduğunu ispat ettim, ama benim ben olduğumu ispat edemiyorum. Eve koşup nüfus kâğıdımı getirdim. Kayınbirader de yardım etti. Şapkayı verdiler. Şapkanın iki hava deliği olmuş iki yüz delik. Evrakı, zaptı iğneleye iğneleye benim şapka delik deşik olmuş. Şapkayı aldım ama, giyemedim.

Sen ne diyorsun kardeşim. Aradan iki dakika bile geçmeden askıdaki şapkamı almak için geri döndüm de bir daha oradan çıkamadım. Senin arkadaşın nasıl çıkarmış?

— Ama, onun evrakı hazır.

Kahverengi paltolu, gözlüklü adam:

— En hazır evrakı on günden önce alamaz, dedi.

Öbürü saatine baktı.

— Eh, paydos saati de geldi... dedi.

Kahverengi paltolu:

— Artık bekliyebiliriz, çıkar... dedi. Ne zaman girmişti içeri?

— Saat ikide...

Daireden memurlar çıkıyordu. Çıkanların sonlarına doğru bekledikleri adam geldi;

— Yarına kaldı... dedi.

Aziz Nesin

Akbaba Ansiklopedisi

ŞAİR:

Hayal avcısı, işsiz, güçsüz adam. Eskiden, vezinli, kafiyeli söz söyliyen demekti. Şimdi, vezinsiz, kafiyesiz, hattâ sarfsız, hattâ nahivsiz, hattâ mânasız ve hatta imlâsız sayıklayan kişi demektir.

Abdülhak Hâmit, şairi kulağına sesler gelen adam diye tarif ediyor:

Şair odur ki gûşuna ses'er gelir müdâm!

Yine Abdülhak Hâmit, bir güzele:

Şair değil, fakat ne kadar şairanesin!

Diyor.

Doğrusunu ararsanız, her mesleğin şairi vardır: Terzinin, bahçıvanın, ahçının bile... Meselâ, terzi İzzet Ünver'in makası, kumaştan şiir biçer... Eski Pandeli, balıktan pilâva, tavuk göğsünden burma kadayıfa kadar şiir pişirirdi... Hattâ, şair politikacı bile vardır!

Ama, ne yazık ki, artık şair şair yok!

ŞARAP:

İçki. İki kelimeden yapılmıştır: «Şer» ile «âb» dan. Mânası, kötülük suyu olsa gerek!.. Ama siz, adına değil, tadına bakın. İyisinin içimine doyum olmaz.

Eski Türk şiiri ve şarkılarımızın birçoğu âdeta şarap ile sarhoştur:

İç imdi iç şarabını,
Ko bir yana hicabını,
Aç imdi aç nikabını,
Ayân et âfitabını!

ŞEY:

Türkçede, konuşurken, yazarken en çok kullandığımız söz. Bir fikrin, bir duygunun karşılığını bulamadık mı, hemen «şey» deriz... Şey, bir kelime değildir, her kelimedir!

Abdülhak Hâmit, galiba «şey» i bütün zenginliğiyle tek mısrada kullanmıştır:

Yazdıkça mürekkebi kuruttum,
Bir şey diyecektim... Ah unuttum!

ŞAM:

Suriye'nin baş şehri. Atalarımız, bu eski Osmanlı diyarının bugünkü durumunu yüz yıllar önce sezmiş olacaklar ki: «Ne Şamın şekeri, ne Arabın yüzü» demişler... Bir Türk şairi de:

Şâm'dan çıktığım akşâma dedim şâm-ı şerif!..

Diye seviniyor. [Not: Bu mısraın sonundaki «şam» «akşam» demektir.]

Bir zamanlar, Yenicami önünde cidden nefis baklavalar yapan bir Şamlı vardı. Yahya Kemal, devrin bu ünlü tatlıcısını şu iki mısrala övmüştü:

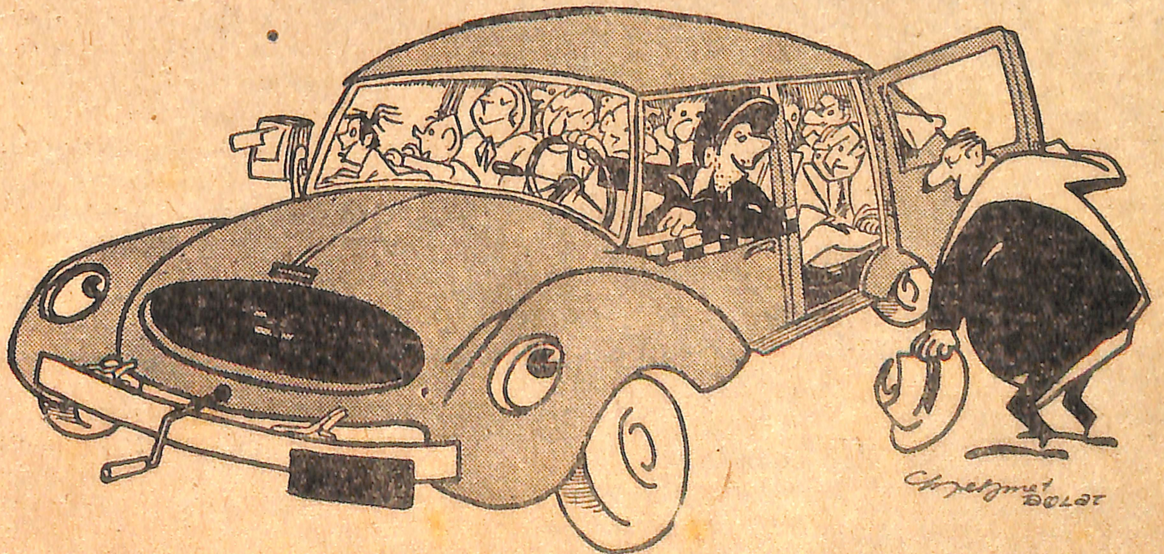
İrfanına âferin Şamlı,
Tatlın ne kadar da ihtişamlı!
Cennette de böyle tatlı olmaz,
Bir baklava elli katlı olmaz!

ŞAL:

Kumaş. Hindistan'da, İran'da dokunur. Halk Partisinin son Başvekil yardımcısı Hürriyet heykeline şaldan bir örtü hediye etmişti.

Türkiye'de toptan satıcısı Nihat Erim'dir.

Dolmuş ücretlerine zam yapıldı... (Gazeteler)

— **Biraz sıkışır mısınız?!..**

Ayağını Kaldır paşam

İŞLERİN bütün zorluğu, adını deliye çıkarana kadardır. Bir kere adı deliye çıktı mı birinin, hayat boyunca artık önünde hiç bir zorluk kalmaz. İşte o yüzden yıllarca adını deliye çıkarmak için uğraşanlar vardır da yine de bu işi beceremezler. Ama Yusuf, «Mekteb-i Harbiye» den mülâzim-i sâni çıkar çıkmaz, adının başına bir «deli» oturtmasını bildi: Deli Yusuf...

Delilik, bir insanı tımarhaneye götürecek kadar değilse, en sağlam dokunulmazlıktır. Akıllı bilinen biri yanlış iş yaparsa, başı derde girer. Deli, bir delilik yaparsa:

— Adam, delidir o... der geçerler.

Bir de doğru düzgün iş becerirse:

— Yapar yapar, ne delidir o... derler.

Deli Yusuf, orta karanı bulanlardandı. Oldum olasıya deliye, deliliğe içten bir sevgimiz vardır. Deli Yusuf da en sevilen zabitlerden biriydi. Gözü pek, dili tok...

Bu meziyeti, çabuk terfilerine de vesile oldu.

Levazım zabiti Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın fırkasındaydı. Hasan Efendi'nin dört kere rütbesi alındı. O yeniden dört kere terfi etti. Bütün dileği, kolağası rütbesinden emekliye ayrılmaktı. Savaş sırası bir de binbaşılığı gelirse, işler büsbütün yoluna girerdi.

Deli Yusuf Paşa, Levazım zabiti Hasan Efendi'yi seviyordu. Hasan Efendi, Harbiye mektebinden çıkmamıştı. Çantadan yetişme bir zabitti. Bilgisi kıtsa da, çalışkandı, doğruydu, becerikliydi. Savaş sırasında en çok gereken de buydu. Binbaşılığa yükselip emekliye ayrılmak ümidiyle de çok daha iyi çalışıyordu. Ama, içinde hep korku vardı; rütbesinin geri alınması korkusu... Dört kere rütbesinin geri alınması ne demek? O her seferinde mülâzimliğe inmiş, sonra yeniden kolağalığına yükselmişti. Binbaşı olmasa bile, bu rütbeden de emekliliğe razıydı. Tek rütbesi geri alınmasın da...

O zaman ordudaki manyetolu sahra telefonları sustalıydı. Telefonla konuşurken bu sustaya basmak gerekiyordu. Yoksa ses gelmezdi.

Ne zaman karargâhta telefonla konuşulsa, levazım zabiti Hasan Efendi şaşar, karargâh zabitlerine:

— Bu ne iştir anlamıyorum, derdi, ben bir türlü telefonla konuşamıyorum.

Hasan Efendi telefondaki sustayı, bu sustaya basılacağını bilmiyordu.

Bir gün yine karargâh zabitlerinden biri telefonla konuşurken Hasan Efendi:

— Ver şunu bana! diye telefonu arkadaşının elinden aldı.

— Allo... Alloo!.. diye bağırmaya başladı.

Ses gelmiyordu. Öbür zâbit:

— Tabii konuşamazsın Hasan Efendi, dedi, sen telefonla konuşurken iki ayağını birden yere basıyorsun, elektrik cereyanı hep toprağa gidiyor.

Hasan Efendi:

— Peki, ne yapılacak? diye sordu.

— Ayağının birini kaldıracaksın, biri yere basacak.

— Demek ondan konuşamıyorum?

— Ondan ya... Bak, işte böyle!

Genç zâbit, ayağının birini kaldırıp telefonu eline aldı, çaktırmadan sustasına bastı, sonra Hasan Efendinin kulağına uzattı:

— Ayağını kaldır, konuş! dedi.

Hasan Efendi ayağının birini kaldırdı, genç zabitin elindeki telefonla konuşmağa başladı. Tam o sırada bir yazıcı asker içeri girdi. Hasan Efendi'ye:

— Paşa, sizi istiyor efendim... dedi.

Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın yanında beş dakika kaldı kalmadı. Alı al, moru mor içeri girdi. Başını iki eli arasına alıp:

— Rütbeler yine gitti, dedi.

Levazım zabiti Hasan Efendinin beşinci defa rütbesi geri alınmıştı.

Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın odasına girdiği zaman Paşa telefonla konuşmaktaydı. Odada Paşanın yaveri ile, erkân-ı harp reisi vardı.

Telefon hatları hem iyi bağlanmadığı, hem karışmış olduğu için paşa bir türlü konuşamıyordu. Sinirlenmişti. İşte bu sırada binbaşılığa terfi için bir fırsat yakaladığını sanan levazım zabiti Hasan Efendi:

— Bir ayağınızı kaldırın paşam! dedi.

Deli Yusuf Paşa, maiyetindeki subaylarla doğrudan doğruya, yüz yüze konuşmaz, yaverinin aracılığiyle konuşurdu.

Paşa yaverine sordu:

— Ne diyor?

Yaver de levazım zabitine sordu:

— Ne diyorsunuz Hasan Efendi?

Hasan Efendi:

— Paşa hazretleri telefonla konuşmak istiyorlarsa, bir ayağını kaldırsın, dedi.

Yaver, paşaya:

— Bir ayağınızı kaldırmanızı söylüyor efendim, dedi.

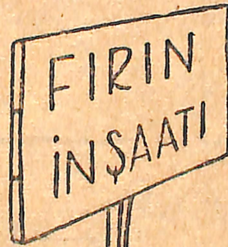
Deli Yusuf Paşa'nın odasından bir gök gürültüsü, bir kükreme duyuldu. Sonra Hasan Efendi içeri kaçtı. Masasına oturdu. Telefona sıkı bir sövdükten sonra:

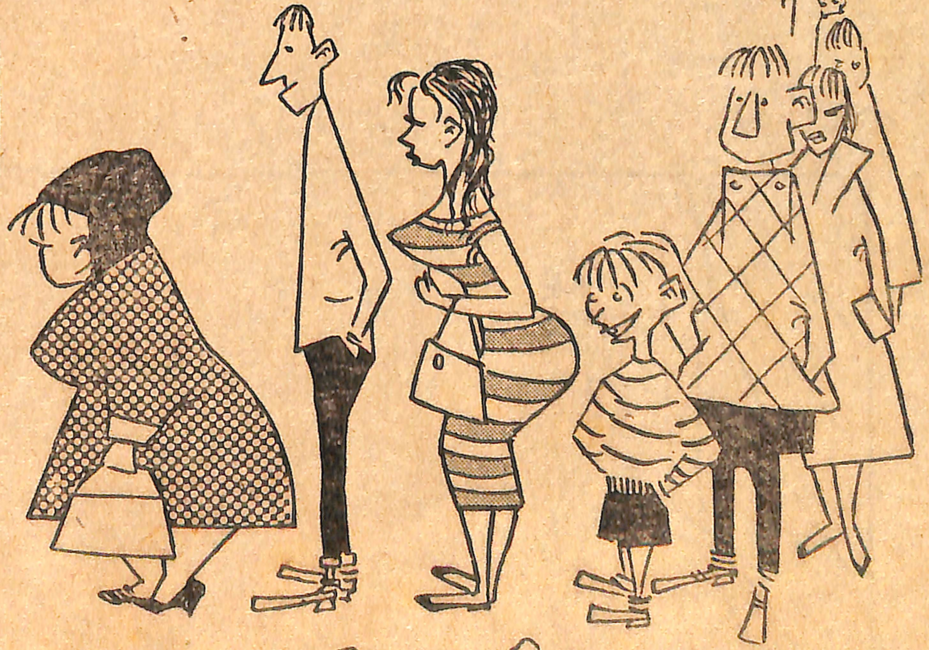
— Gitti bizim rütbeler, yeniden başlıyacağız!.. dedi.

B. E. N.

Göktaşı!..

YAZISIZ!..

DIŞARIYA kuru incir sevkeden bir müessesede çalışıyordu; ayrıldı. Patron hiç yorulmadan dünyanın parasını kazanıp kasa kapar, kasa açarken, İbram'cık çuval ağzı açıyordu. Yooo, yettiyse yetti! Bundan sonra kendi hesabına çalışacak. Sermaye mi?.. Piremirde bağları var. En iyi yerde. Şöyle böyle yirmi, yirmi beş bin eder. Yalnız, kocakarıyı nasıl kandırmalı?

Düşündü, kaşındı, kaşındı, düşündü...

Annesi Rukiye hanım, onun gidişatından memnun değildi. Bir kaç gün için değişmiş görünmesi gerekti. Öğle üzeri kapıdan girer girmez annesinin boynuna atıldı:

— Ah be! Anam be!

— Hayırdır inşaallah! Tüh tüh tüh!

— Seni canıma sızdırmak istiyorum be ana! Namusum hakkı için böyle. Eğer rol doğruyorsam, ... ayni sütunda ayni puntolar... kzip et!

Sana yalan söylüyorsun diyen mi var?

— İnanmazsın be ana. Bak bugüne kadar sevgimi hiç açık ettim mi? Etmedim. Etmem de. Ama işte bugün fren patladı.

— Vah vah vah! Geçmiş olsun yavrum. Nerede?

— Ne nerede be ana?

— Tren nerede patladı?

— Fren, fren! Ben fren patladı, dedim. Sana olan muhabbetimin freni...

— Hadi oradan. Ölsem iki günde unutursun.

— Öl bak unutur muyum? Öl be! Öl namussuzum. Ah ah, beni tanıyamamışsın!

— Ne üzülüyorsun?

— Ne üzülmiyeyim? Beynimin apandisiti bomlıyacak neredeyse. Hadi öl! Hadi öl de gör unutup unutmıyacağımı! Beni seversen öl!

— Üstüme varma be İbram! Aaaa!..

— İnanmıyor musun?

Sofraya oturup Allah ne verdiyse yumuldular. İbram:

— Akşama ne var? diye sordu.

— Pilâv pişiriyordum ama, sana ne yapayım bilmem?

— Ne yapacaksın be ana? Pilâv var ya...

— Sen onu sevmezsin ki...

— Bu akşamdan itibaren seveceğim. Yemek seçmek doğru değilmiş. Hoca söyledi.

— Hocayı nerede duydun a İbram?

— Camide.

— Daha camiler dağılmadı. İşkembeden atıyorsun.

— İricami çoktaaan dağıldı.

— Onun imamı Hovarda İzzet'tir. Çabuk kıldırmaz.

— Biriyle randevüsü mü vardı ne, makinelitüfek gibi kıldırdı.

— Koca deve, mübarek ramazanda zappar zappar dolaştın da...

— Vakti, saati gelmemiş be ana! Bak şimdi içkiyi, uçkuru bıraktım.

Oradan buradan konuşurlarken, Horoz İbram bir yalan savurdu:

— Kadriye hanım, demiryolundaki arsayı Ferruh'un üstüne yapmış!

Rukiye hanım da, Kadriye hanımı deliler gibi kıskanır. Kadriye hanım iğne alsa, Rukiye hanım dikiş makinesi alır. Kadriye hanım ikiz doğursa, Rukiye hanım beşiz doğurur. Kadriye hanım nezle olsa, Rukiye hanım verem olur.

— Ayol o sümüklünün arsa neyine?

— Eeee, Kadriye hanım oğluna düşkündür.

— Bu lâfı duyacağıma geberseydim! A çocuğum, a yavrum, ne istedin de olmadı?

— İnkâr mı ediyorum be anacığım? Demem şu ki, Kadriye hanımın oğlu, işi ihracatçılığa döküyor. Amerikaya incir satacakmış.

— Yaaa!.. Biz de nispet olsun diye karpuz satalım.

— Neden karpuz?

— İncirden büyük de...

— Hayır anacığım, incirde para gani! İlle onlarınkinden büyük olsun diyorsan, çuvalla gönderelim. Ferruhgil, küçük küçük paketlere koyacaklar.

— Bağı hemen satalım yavrum. Sen, Yahudi Ziya'yı bul.

★

Yahudi Ziya vasıtasiyle, bağ yirmi üç bine satıldı. Alıcının da, satıcının da Ziya'ya biner lira kesildiklerini bildirir, bir saatte böyle iki bin lira kıvırıveren vatandaşlara sık sık rastlandığı bir sırada milletvekillerine verilen iki bin sekiz yüzün çok görülmemesini rica eder, 100-200-300 lira maaşlı vatandaşlara kendi hürmetlerimle birlikte ötekilerin naniklerini sunarım.

★

Horoz İbram'ın incirleri, düşük fiyatlı olduğundan derhal müşteri buldu. Sonra onun incirleri taşlı da değildi. Gerçi yemişlerin arasına bol miktarda sarı toprak serpiştirilmişti ama, Horoz, bunu kimyevî bir madde diye, «fosfo-toprakilin» diye yutturmuştu. Allahın dağından kazılıp kazılıp kamyonlara yükletilen bu sarı toprak, Şikagolu Mr. Jack Greenkabak için o kadar fosfo-toprakilin olmuştu ki...

«Mister Horoz İbram,

Son parti kurtlu çıktı. Fosfo-toprakilini daha bol miktarda koyamaz mısınız? Bu maddeyi yemişle beraber tartmanız büyük bir haksızlıktır. Zira fosfo-toprakilinin fiyatça incirden yüksek olduğunu tahmin ediyorum. Aydınlatmanızı bekler, başarılar dilerim.

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak,

Üzerime farz olan hellovlarımı sunar, havaryu derim. Sen de, ben Horoz İbram'dan bir miktar question edecek olursan, şu yazmış olduğum letterin son satırına kadar hamdolsun ayem vel.

Yahu biraz usturuplu yaz. Son parti kurtlu çıktı, ne demek? Bu lâstikli lâf yüzünden bir arkadaşla boğaz boğaza geldik. Sen bizi yabancılara ispiyonluyorsun, dedi. Az daha karakolluk olacaktık. Aksi gibi komiserin ağabeyisi de son partiden! Senin Greenkabak, benim başıma patlayacaktı. Neyse atlattım...

Fosfo-toprakilinin kilosu iki dolar. Ne dersin, bol bol koyayım mı?.. Bizim Başka Mehmed'in Ayzınhavere selâmı var. Şimdilik eyvallah!

Horoz İbram»

★

«Mister Horoz İbram,

İki dolarlık fiyat üzerinden anlaştık. Bir kilo incire beş kilo fosfo - toprakilin koyacaksınız. Fazla olsun, eksik olmasın.

Benim yüzümden arkadaşınızla kapıştığınız için müteessirim.

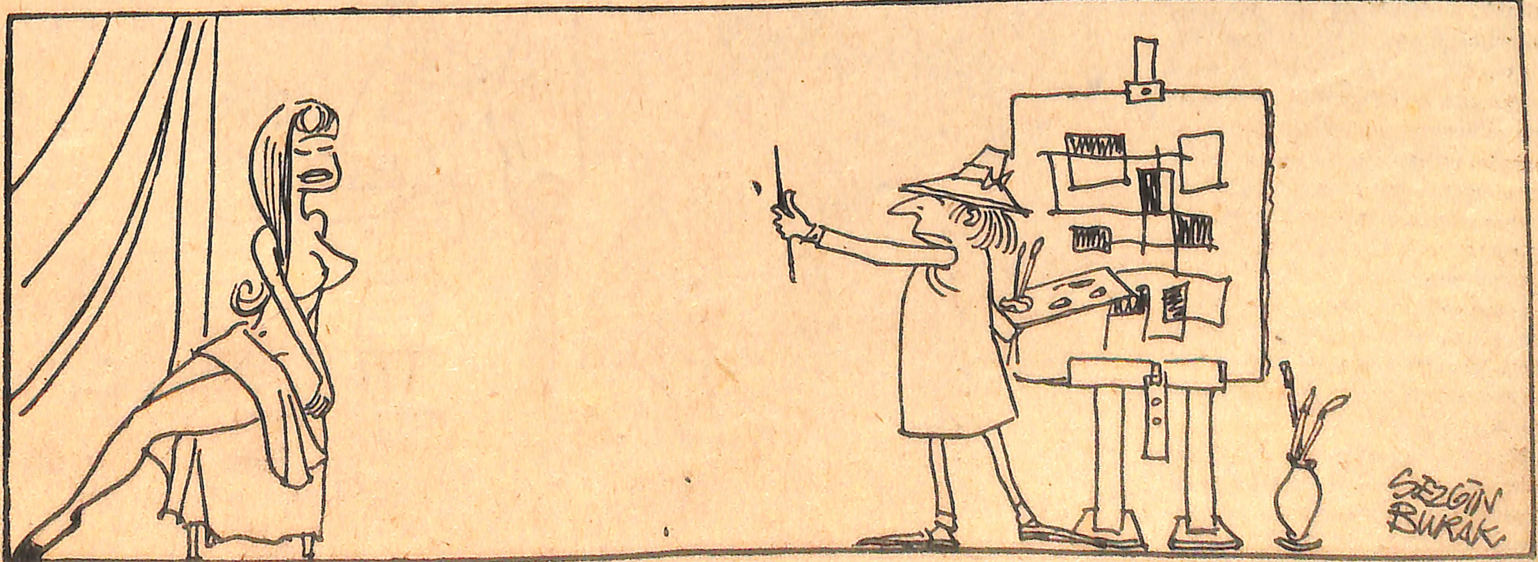
Ayzınhaver, Başka Mehmed'in selâmına mukabele ediyor ve işlerden başını kaşıyacak vakit bulamadığından dolayı kendisine mektup yazamadığını üzülerek bildiriyor... Başarılar.

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak,

ZÜLKÜF BEY :

Eeee, havaryusun bakalım? Ben şu black satırlara kadar çok şükür veri velim. Neden veri vel olmıyayım? Babam yok, eşim yok, çoluk çocuğum yok. Zaten evlenmeden çoluk çocuk sahibi olmayı Meryem Anadan gayrısı pek düşünmez.

Dünyada bir ben, bir de grandkarı. Bunun haricinde kimsem yok. Grandkarının da bir ayağı çukurda. Senin anan havaryu, baban havaryu, eşin havaryu, çocukların havaryu?

Daha garantili olsun diye, bir kilo incire on kilo fosfo-toprakilin koydum.

Başka Mehmet, Ayzınhaverin başını kaşıyacak bir makine yapıyormuş... Eyvallah Greenkabak!

Horoz İbram»

★

«Mister Horoz İbram,

Fosfo-toprakilinin kalitesini değiştirdiniz. Bu ayın on beşine kadar gönderdiklerinizden varsa gönderin, yoksa kalsın! İncirler hep kurtlanmış.

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak, Şu gönderdiğim nasıl?

Horoz İbram»

★

«Mister Horoz İbram,

Metelik etmez!

Jack Greenkabak»

★

«Ulan Mister Bay Jack Greenkabak,

Susayım susayım dedim; en sonra beni patlattın. Yahu fosfotoprakilin diye yuttuğun şey, sarı topraktan başka bir şey değil. Filân yerde tükenince, falan yerden kazdırdım. Hafif renk farkından uyuzlamış olacaksın.

Seni dolar yumurtlayan bir tavuk yerine koyduğuma kızma e mi? Ayem veri veri üzgün.

Horoz İbram»

★

«Mister Horoz İbram,

Asıl enteresan olan, Horoz'un yumurtlaması... Dört ay müddetle iki dolardan aldığım o sarı toprakta yüzde sekiz nispetinde altın tozu vardı. Başarılar!

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak,

Ayem vel değilim! Bir kere daha yumurtlamam icabediyormuş. Madenlerden yüzde bir ile yüzde beş arasında devlet hakkı alındığını bilmezdim. Hem bu hakkı vermediğim, hem de izinsiz maden kaçırdığım için hapse tıkıldım. Eski patron ihbar etmiş. Nereden duydu acaba?.. Kuluçkada kalacağım müddet henüz belli değil.

Birader, demokratlar böyle işte! İspat hakkı, grev hakkı getireceğiz dediler, devlet hakkı getirdiler.

Horoz İbram»

Nefesli sazlar kuarteti!..

Günün Lûgati

PAROLA : Arif olan anlar...

ÇOCUK OYUNU : Karınızın sizi mağlûp ettiği oyunlardan biri.

ÜMİT : Kemik bekleyen bir köpeğin kuyruğunda hâsıl olan dalga...

AKSİSADA : Bir kadınla konuşurken son sözü söyliyebilen yegâne şey...

MODERNİZM : Kızların sokakta, büyük annelerinin yatakta giydiklerinden daha az öteberi ile dolaştıkları çağ.

İyi kalplilik ve aptallık

Bir Fransızla bir İngiliz, Paris'in gazinolarından birinde tanışmışlardı. İngiliz, Fransızları tenkit ederek:

— Dostum, dedi. Fransızlar hep hisleriyle hareket ederler, bir tek söz onları öyle yumuşatır ki...

— Peki, söyle bakayım, iyi kalplilikle aptallık arasında ne vardır?

Fransız hemen cevap verdi:

— Manş denizi!..

Hesabî baba!

Adam, kızına çıkıştı:

— Dün gece, nişanlın çok geç gitti evine. Neye alıkoydun onu?

— Şey babacığım, ona fotoğraf albümümü gösterdim de....

— Peki, peki, yarın sabah geldiği zaman, ona elektrik faturasını da göster!..

Kocaman Lâflar

★ *Kadınların göz yaşları dünyanın en tesirli su kuvvetlerinden biridir!*

★ *Dilinize mukayyet olun! Zira ıslak yerde duruyor, her tarafa kayabilir...*

★ *Bazı kimseler netice alırlar, bazılarının ise, vicdanı vardır...*

YAZISIZ!..

— Şu yokmuş, bu yokmuş... Sen yok olmadıkça yok yoktur be!..

Şakalar

İtiraf!

Gelinle güveyi nihayet başbaşa kalmışlardı, gelin başını önüne eğerek:

— Hayatım, dedi. Sana bir itirafta bulunacağım. Beni affet... Şu hayran kaldığın dişlerim takmadır...

Güveyi, derin bir nefes aldı:

— İyi ki söyledin, ben de hiç olmazsa başımdan şu perukayı çıkarıp biraz rahat edeyim...

Ne duruyoruz?

İki arkadaş meyhanede içiyorlardı. Bir aralık biri, ötekine:

— Vay canına, seni çift görüyorum artık! dedi.

Öteki, başını salladı:

— Ben de öyle...

— O halde, madem ki dört kişi olduk, ne duruyoruz, dört kollu bir iskambil partisi çevirelim...

Korku!

Komiser, yankesiciye sordu:

— Adamcağızın cüzdanını çekerken hiç korku geçirmedin mi?

Aldığı cevap şu oldu:

— Tabiî, komiser bey, ya cüzdanda para yoksa diye çok korktum!..

Eve bir gelin geliyor!

Yılmaz, evlenmek istediği kızı alıp evine götürdü ve aile efradı ile tanıştırdı. Kız gittikten sonra, onun hakkındaki düşüncelerini sordu. Baba:

— Bu sıskanın neresini beğendin?

Diye dudak büktü. Anne:

— Bu kızcağız bir hayli yaşlı evlâdım, sana yaramaz!..

Diye kestirip attı. Büyük anne tasdik etti:

— Baksana, saçlarını bile sarıya boyamış...

Büyük baba bir iki öksürdükten sonra:

— Çok da lâübali, dedi. Gözleri velfecri okuyor.

Amca, bir profesör edasiyle:

— Sokaktan gelen kadından hayır olmaz!..

Vecizesini yumurtladı.

Teyze, mânalı mânalı gülümsedi:

— Bakışları hoşuma gitmedi. Pek sinsi bir şeye benziyor....

Hala, ayağa kalkıp, kızın yürüyüşünü taklit etti ve Yılmaza dönerek:

— Bu topal kargayı, karı diye mi yanında taşıyacaksın!..

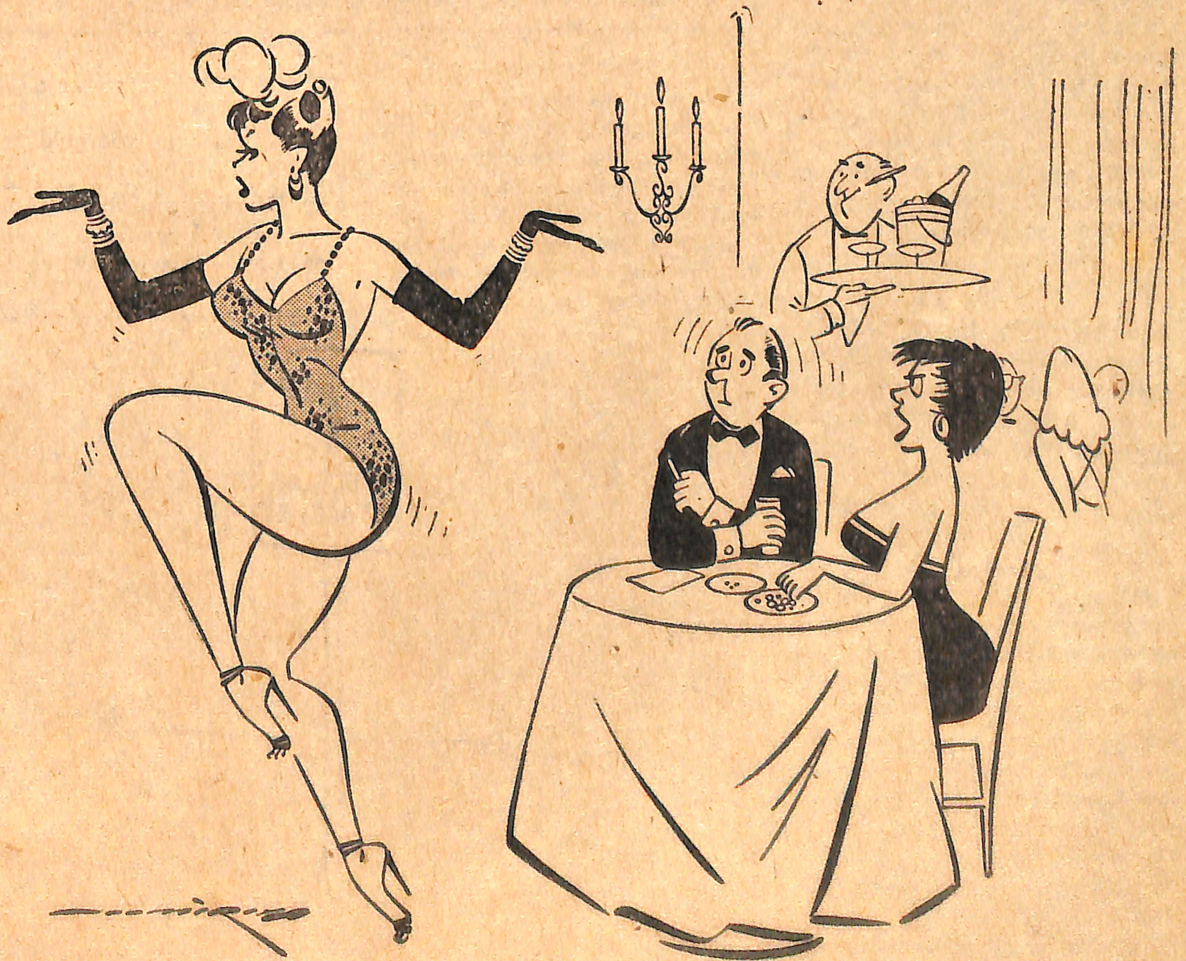
Sabrı tükenen Yılmaz:

— Fakat, dedi, bilmediğiniz hoşuma giden bir tarafı var.

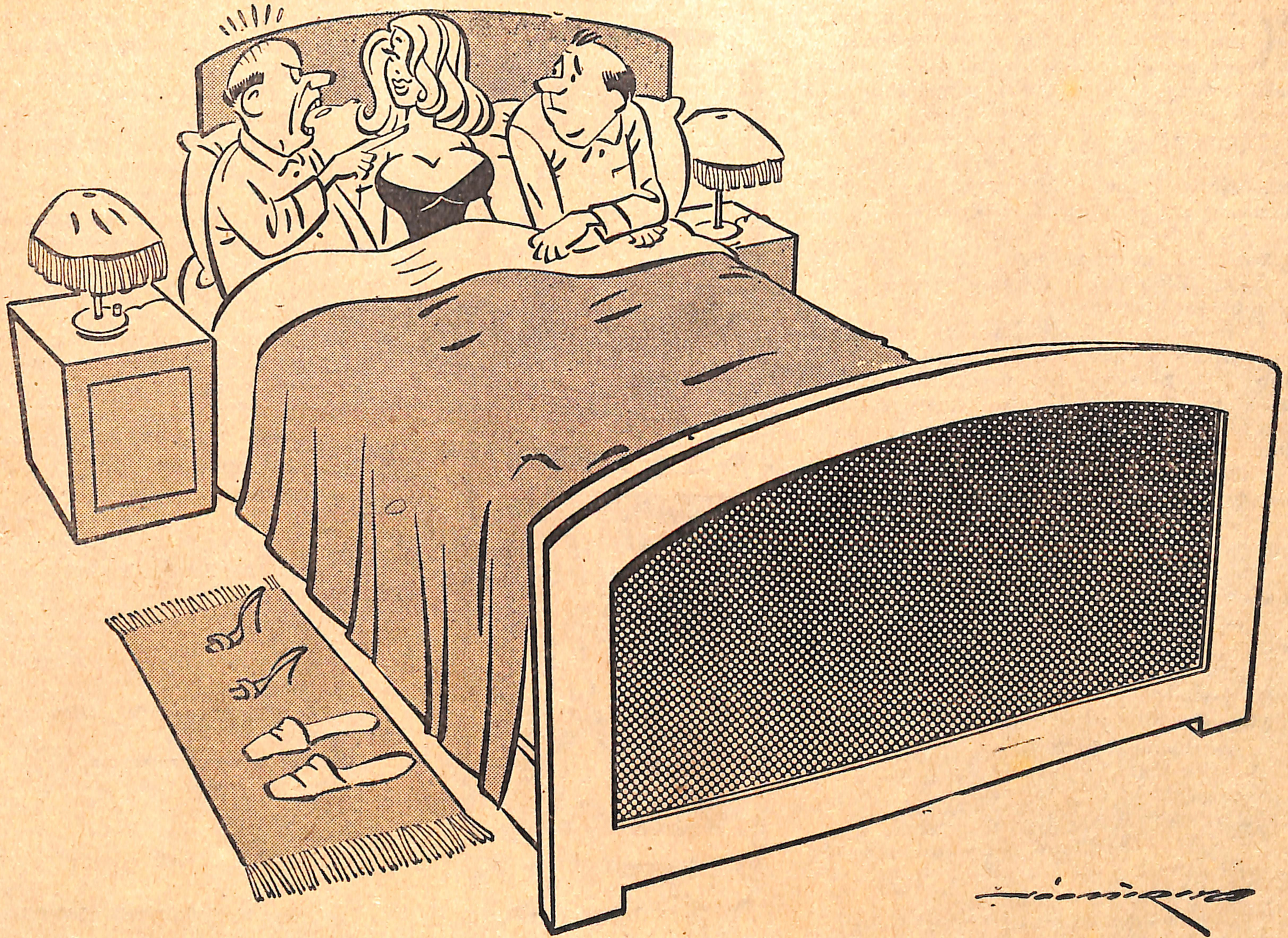
Babası sordu:

— Neymiş hoşuna giden tarafı?

— Dünyada bir tek akrabası yok!..

— Önüne bak, önüne... Görmüyor musun, kızcağız utanıyor!..

— Ayol, bunda şaşacak ne var?.. Beyefendi alt katta oturuyor. Siz, üst katta oturuyorsunuz.. E, ben de orta katta değil miyim?..

Misafirperverlik!

İhtiyar köylü, evinin önünde, ellerindeki âletlerle yolu ölçen mühendislere hayret dolu gözlerle bakıyordu.

Bunun farkına varan mühendislerden birisi, yanına yaklaştı:

— Ağa, bundan sonra tren evinin kapısından geçecek, ne yapalım öyle icap etti.

Köylü, safiyetle cevap verdi:

— Siz hiç merak etmeyin beyler, ben de her gelişinde ona kapıyı açarım. Buyursun, başımın üstünde yeri vardır.

Nezaket dersi!

Nehar Tüblek, nasılsa otobüste oturacak bir yer bulmuştu. Fakat, çok geçmeden kalkıp, yerini ayakta duran bir bayana verdi.

Bayan, bir şey söylemeden oturdu. Biraz sonra Nehar, genç kadına eğildi:

— Affedersiniz bayan... İşitmedim.

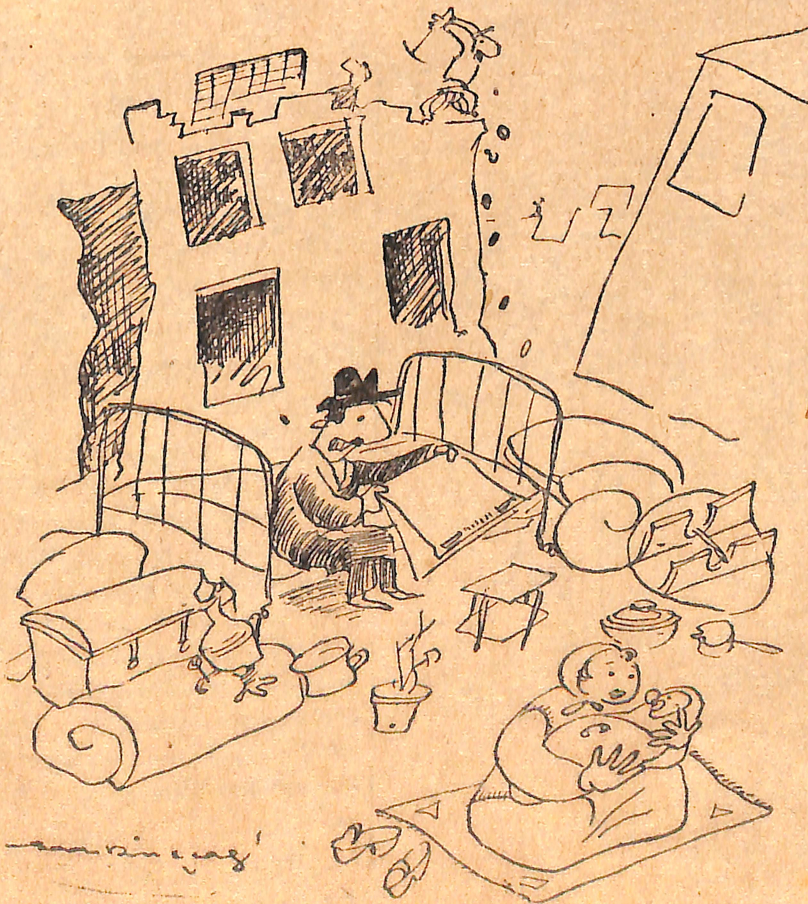
Kadın hayretle:

— Fakat, dedi, ben bir şey söylemedim ki...

Nehar başını kaldırıp:

— Teşekkür ederim, dediniz gibi geldi bana!..

100 ev istimlâk edilecek.. (Gazeteler)

— Müjde hanım, iki otel daha yapılacakmış!..

İtizar

Bir kadın yazarımız, Aziz Nesin'e oğlunu şikâyet etti:

— Oğlunuz beni ne zaman görse, muşmula suratlı kocakarı, diye alay ediyor!..

Aziz Nesin, mahut sıkılganlığı ile cevap verdi:

— Çok affedersiniz efendim. Bu çocuğa bir türlü kompliman yapmasını öğretemedim.

Düğün izni!

Müdür, önünde duran memura sordu:

— Evlendikten sonra kaç günlük izin istiyorsun?

Memur, ellerini oğuşturdu:

— Vallahi efendim, siz nasıl münasip görürseniz!..

Müdür, elini masaya vurdu:

— Münasip görmeyi bırak... Gelini görelim de ondan sonra karar veririz!..

Kayıp şemsiye!

Unutulmuş eşya dairesinde...

Memur, kadına sordu:

— Bizde üç kadın şemsiyesi var; biri fildişi saplı, diğeri ipekli, öteki de bayağı kumaştan... Sizinki hangisidir?

Kadın cevap verdi:

— Ben ipekliyi tercih ederim!..

KARŞI sahilin İstanbul manzarasından ince ince yükselen minare renkli kalemler, gökyüzüne hoş hikâyeler yazmış... Ve bir hokka devrilmiş gibi lâcivert, yaygın duruyor deniz.

Bahar akşamında, açık penceremden görünen, pırnakıl çiçek açmış erik ve bademlerin cümbüşü var içimde. Bütün dünya, her şeyiyle benimmiş gibi keyifliyim. İçim böyle...

Ve, dışımda: Bu ev, pansiyon!.. Elbisem, taksitli!.. Cebimdeki liralar, borç!..

Dışımdan içime, içimden dışıma sallanan, dalgacı bir hal içindeyim.

Öyle bir çile ki bu, çektikçe lâstik gibi uzayıp inceldim efendim. İnceldiği yerde kopsun, bana ne!.. Evlenmeye bile fırsat bulamıyorum. Sanki, esrarlı bir parasızlık kuvveti bütün yolları tıkamış, sonra bana her köşeden nanik yapıyor...

Böylece, oturduğum yerden derin felsefeye dalarken telefon öttü. Âhizeyi avuçladım:

— Alo!.. Burası, kırk bekârlar pansiyonu, efendim, alo!..

Lâflarım, telefonun zırıltı ve gürültüleri arasında kaynayıp gitti.

Karşı taraftan, ıp ılık, tap tatlı, ipek gibi yumuşak bir kadın sesi... Ama ne ses!.. İnsan, birdenbire işitince, ağustos ayında limonata içmiş veya kış mevsiminde konyak çekmiş gibi oluyor. Ne dediğini pek anlıyamıyorum. Galiba:

— Sen misin sevgilim?.. diye soruyor.

— Evet benim, güzelim!.. Fakat kiminle konuşuyorum?..

— O nasıl söz, kaç sevgilin var senin?

— Ağzım alışmış, hani telefon açılınca böyle denir de...

— Doğru mu söylüyorsun?

— Dünyada bundan daha doğru lâf olamaz!..

— Sesin bir tuhaf geliyor?..

— Halbuki sizin sesiniz çok hoş, ama çok hoş!..

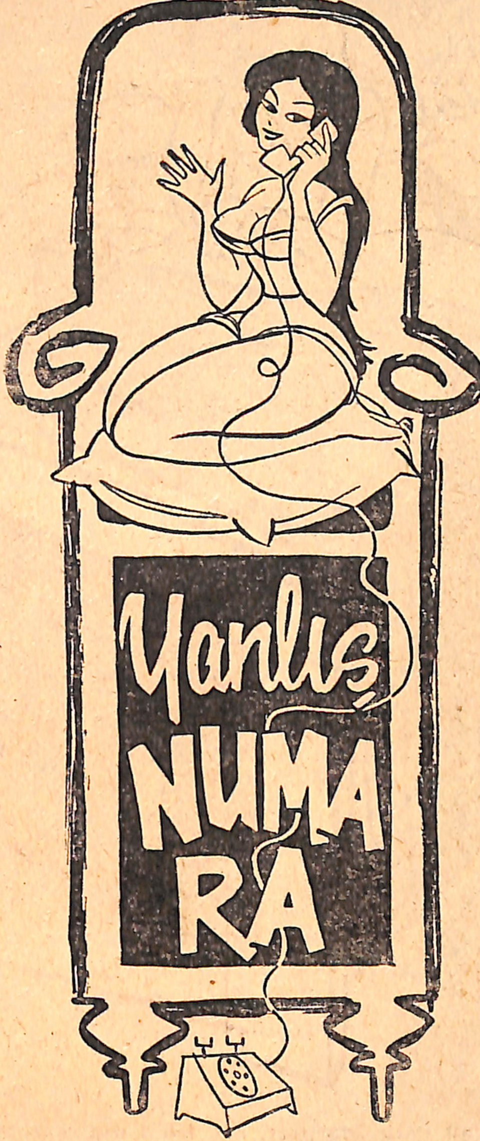
Lâfım hoşuna gitti, belli...

— İstiflerin ne âlemde? Malları piyasaya sürebildin mi?..

Ooo!.. Demek bir istifçi, karaborsacı ile sevişiyor ha!.. Bayağı darıldım, sustum.

Yine sordu:

— Benim vizon kürkümü ne zaman alacaksın?..

— Tabiî elbise taksitimi ödedikten sonra.

— Saçmalama rica ederim, istiyorum!..

— Pekiy!..

— Yeni arabanı beğendim, beni bu akşam oto ile gezdirsene.

— Ona da pekiy, taksiye bineriz...

— Espri mi yapıyorsun?..

— Benim her şeyim espriye benzer!..

— Yeni garsoniyerin güzel... Aman ne cici, ne romantik!.. Hele o gümüş şamdanlar!..

— İlâhi hanım kız...

— Bu gece neredeyiz?

— İstediğiniz yerde.

— Badem şekerimi unutma.

— Bakın bu kolay, yarım kilo yeter mi?

— İki şişe de şampanya.

— Yapmayın canım!..

— Ben şimdi Parabol Hotel, mavi salondayım. Nefis bir müzik var...

— Hangi elbiseni giydin?

— Açık maviyi... Yakama da son aldığın pırlantalı iğneyi taktım. Nasıl beğendin mi?..

— Beğendim!.. Paralar, hep bizim cepten gidiyor zaten!..

— Kibar ol rica ederim!..

— Pekiy!..

— Banyoda kilo verebildin mi? Biraz zayıfladın mı?

— Tazı gibiyim evvelâllah!.. Hem müthiş de avcıyım ha!..

— Tarabyaya kadar uzanırız...

— İstediğiniz yere kadar uzanırım.

— Sevgilim!..

— Efendim!..

— Bekliyorum, haydi gel!..

— Geliyorum!..

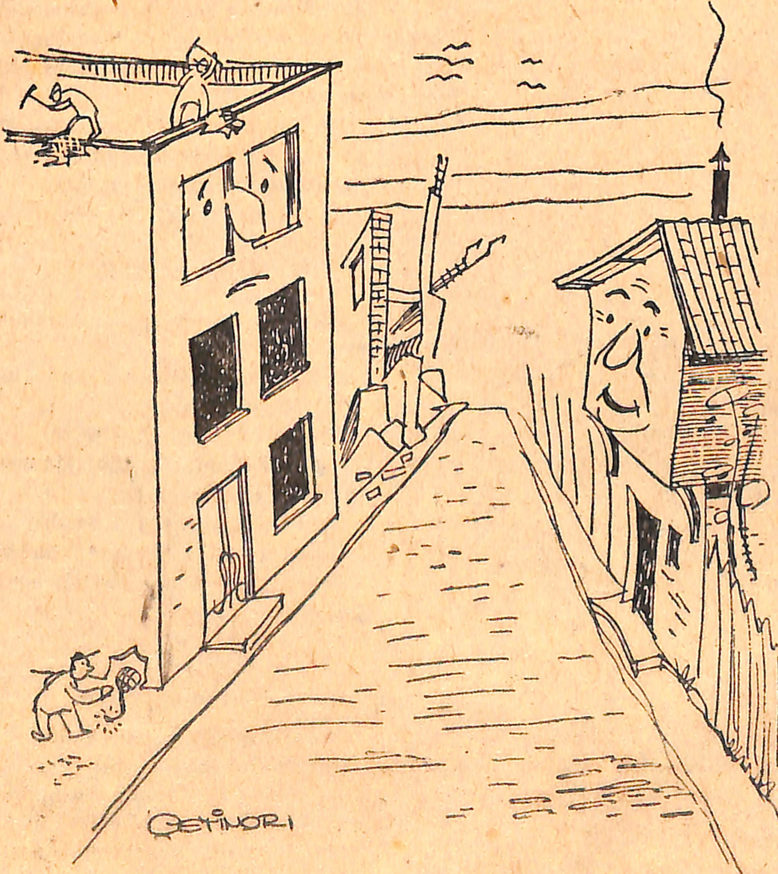
Şap!.. diye bir öpücük sesi gönderdi...

Telefon kapanıverdi.

Olduğum yerde düşünüp kaldım. Gideceğim...

Hava, mis gibi bahar ve badem çiçekleriyle baygın... Gökyüzü, mavimsi ipekten geniş bir mahfaza gibi elmaslarla dolu... Denize hokka devrilmiş ve kalemler hikâyeler yazmada...

BİTİRİM

Eski ev — Ecel yaşa bakmaz ki!..

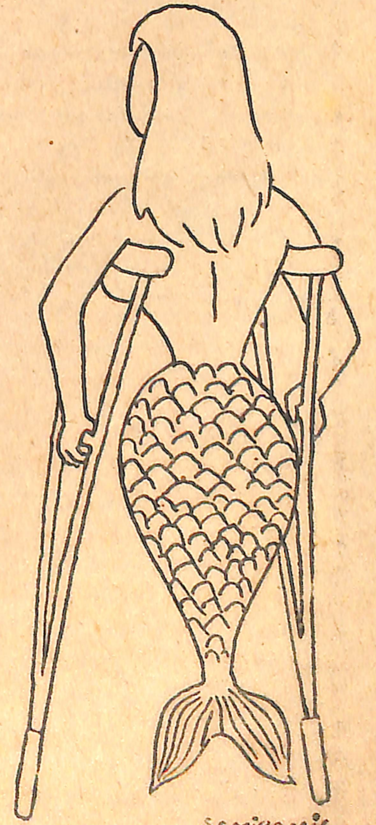
Rötarlı tren!

Yedi elli treni daima rötar yapar. Her gün 10-15 dakika hattâ yarım saat geç geldiği olurdu. Bu sebeple onun yolcuları hiç telâş etmezlerdi.

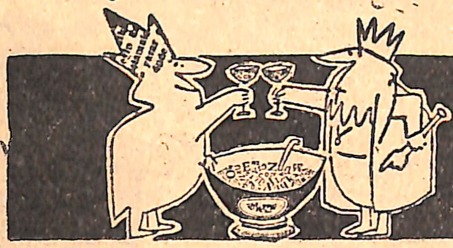
Bu treni kaçıran, yetişemiyen kimse olmazdı. Ahali buna artık alışmıştı.

Fakat bir gün, hayret, bu tren tam vaktinde geldi. Saat tam 7,50 idi, herkes hayretler içinde kaldı ve bu fevkalâde hâdiseden dolayı gidip makinisti tebrik etmek istediler... Lokomotifin etrafını alıp bağırmağa, el çırpmağa, makinisti tebrike başladılar. Adam bir müddet pençereden şaşkın şaşkın bakındı. Sonunda vaziyeti anladı ve:

— Hay Allah, diye bağırdı, yahu, siz neyi tebrik ediyorsunuz, bu tren, dünkü tren!...

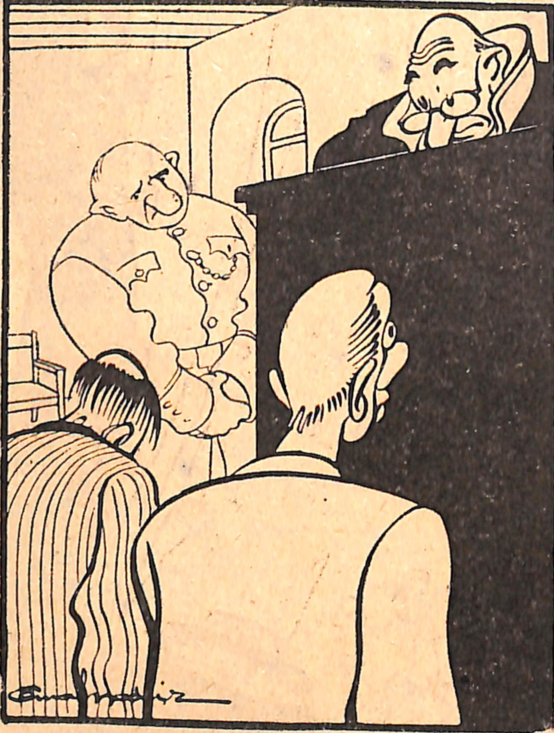

Yazısız!..

Kokteyl

Reis — Sana ne diye hakaret etti?..
Dâvacı — «Haydi oradan, meydan saati!..» dedi bay reis!..

Hadiseler Arasında
FELEK

Kadın erkek..

Bir biçâre çocuk, kadın kılığına girip barlarda para kazanmış.. Gazetelere nazaran elinde vesikası da varmış. Bir polis memuru bunu keşfetmiş...

Bir başkası da:

— Hayret yahu! Ben görsem kadın sanırdım! demiş.. Bizim polislerin içinde «toy» ları da var demek!.

Yakalamışlar çocuğu.. İfadesini almışlar... Neden o?

Kadın kılığına girmiş de yutturmuş...

İlâhi arkadaşlar!. Bu biçârenin taklidini yaptığı şeyin aslı pek mi makbul ki, «Hakkı olmadan bar kızı kılığına girmiş» diye suçlandırıyorsunuz? Şöyle etrafınıza bakın! Hakkı olmadan ulema; vatansever, uzman, edip, mürşit, ahlâk hocası kılığına girenler yok mu?.. Hangisi tehlikeli?

Limon!

Limon piyasadan çekildi. Limon bulamadığından şikâyet edenlere:

— Sıkmayıver!. deyip geçiyorum. Memlekette ekşimiş surattan tutun da limona kadar, ekşi mi yok!.

Karagöze limonun bilmecesini sorarlar:

— Dışı sarı, içi sulu! Nedir o bil?..

— Aksaray hamamı! der..

— Bilemedin! Sofraya çorba gelince; içine ne sıkarsın?

Karagöz kabadayıdır.

— Tabanca! cevabını verir ve döner dolaşır, fakat limonu bulamaz. Biz de Karagöze döndük..

B. FELEK
«Cumhuriyet»

Hamamda bir saatten fazla kalmak yasak...
(Gazeteler)

— Senin saatin yanlış ayol, ben daha gireli on dakika olmadı!..

LDF
aramızda

İnanç meselesi...

Amerikalı bir gazeteci, ahirete inanan insanların her millete göre nisbetini tayin etmek için uzun uzadıya uğraşarak bir anket yapmış. «Ahiret var mıdır?» sualini sorup cevaplarını tesbit etmiş. Buna göre; İtalyan halkının yüzde elli biri, Norveçlilerin yüzde kırk ikisi, Belçikalıların yüzde otuz üçü, Fransızların yüzde otuz biri, Almanların yüzde yirmi sekizi ahirete inanıyor.

Listede, Türkiyeden bahis yok. Esasen bizlere böyle bir sual de sorulmuş değildir. Sorulsaydı, ben kendi hesabıma ahiret için bir şey söyliyemezdim ama, «Cehennem, yüzde yüz vardır» diye kalıbımı basardım.

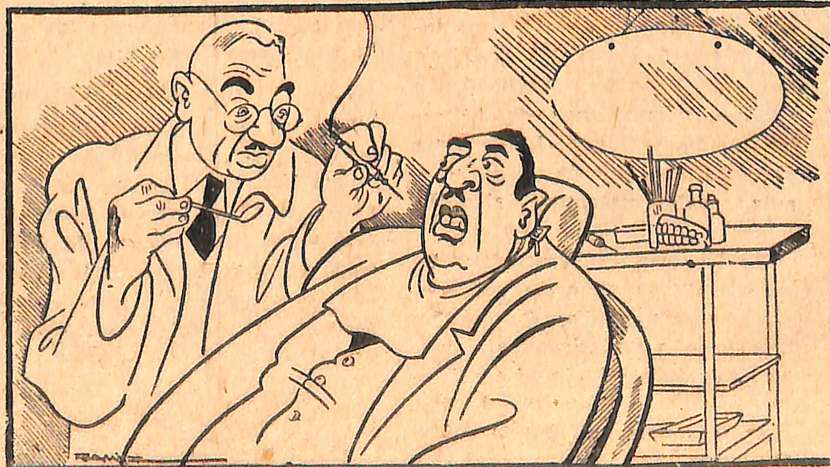
ADNAN VELİ
«Vatan»

Üç ata sözü

Modayı deliler icat eder, akıllılar da ona uyar...
(Fransız)

Çıplak adama, her gömlek yakışır...
(Arap)

Dostun surat asması, düşmanın gülümsemesinden iyidir.
(Hint)

— Gazetecisiniz değil mi?
— Hayır, gazeteci falan değilim!
— Ya, öyleyse neden ağzınızı açmıyorsunuz?!..

[Ramiz - sene: 1945]

Şans!

Halil Lûtfi Dördüncüye, bir bankanın ikramiye çekilişinde bin lira çıkmıştı. Matbaada takıldılar:

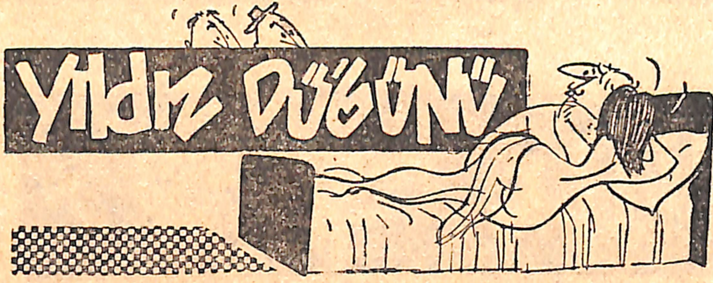
— Ne şanslı adamsın be Halil Lûtfi!..

Halil Lûtfi hayretle sordu:

— Ben mi şanslı olan?..

— Ya kim?.

— Para!.. Asıl şanslı olan o ki benim gibi kıymetini bilecek bir adamın eline düştü!

TAKSİMDEKİ büyük otelinin kapısından, kucaklarında çiçek buketleri, çiçek sepetleriyle birbiri peşi sıra üç çocuk girdi:

— Bunlar, yeni evlilerin dairesine konacak!.. dediler.

Metrdotel kendilerini karşıladı:

— M. M. nin mi? diye sordu.

— Evet... dediler ve bırakıp gittiler.

M. M., yani Melâhat Meler, memleketimizin medarı iftiharı, yerli filmlerimizin meşhur yıldızıydı. Dokuz sene dolandırıcılıktan, üç sene altı ay da adam dövmekten hüküm giymiş, cezasını çekerek çıkmış bulunan Palamut İsmail'le evleniyordu. Palamut İsmail, etin kıt olduğu devirlerde palamut ihracatiyle uğraşıp milyon yapmış bir hayduttu. Eh, Lana Turner gangsterlerle yaşıyordu da, Brigitte Bardot'nun B.B. diye anıldığı bir devirde adını M.M. ye çeviren Melâhat niye evlenmesindi? Bir haydutla evlenmek, onunla nikâhsız yaşamaktan elbette daha namusluca bir hareketti...

«Fil Film» sahipleri de bu işi böyle düşündükleri için, biricik servetleri yerinde olan M.M. lerini Palamut'la evlendirmekte mahzur görmediler. Çünkü, şirketle M.M. nin yazılı anlaşmasında, onların rızası olmadıkça evlenmek yoktu.

Büyük otelin ancak prensler, yabancı krallar için ayrılmış, sair zamanlarda alesta tutulan dairesi, böylece parayı verip düdüğü çalan Palamut'un emrine tahsis edildi. Yeni evliler, muhteşem bir düğün merasiminden sonra balaylarını, bütün sporseverler gibi bu otelde kampa girerek geçireceklerdi.

Birdenbire otel müdürü, daireyi teftişe geldi. Her şeyin yolunda olup olmadığına baktı. Sonra, yeni evlilere hizmet edecek genç kızla erkeği yanına çağırdı:

— Dikkatli olun, emrini verdi. Müşterilerimizin ikisi de, ayrı alanda da olsalar, memleketin en meşhur insanlarıdır...

O, bunları tenbih ederken, birinin elinde bir çantaya benzer nesne, iki adam yanına sokuldu:

— İki numaralı daireyi ayırtmıştık... dediler. Neresidir?

— Yavrum, beyleri odalarına götür...

Beyler, meşhur yıldızla kocasının kalacakları dairenin bitişiğinde oturuyorlardı. Daha doğrusu orasını bir geceliğine kiralamışlardı. Kat garsonu, onları odalarına götürdü. Bir daha o iki yabancıyı gören olmadı.

Derken, sokakta kıyametler koptu. Düğün alayı, klâkson yasağını hiçe sayarak büyük otele yaklaşıyordu. Melâhat Meler, sahiden güzelleşmişti âdeta. Göbek havaları, kıvırırken hayli yağlı görünen vücudü incelmiş, beyazlar kendisine hususi bir halâvet vermişti. Palamut da, toriğe dönmüş, kalantorlaşmıştı siyahlar içinde.

Yeni evliler, arabalarından indiler. Halkın coşkun tezahüratı arasında otele girdiler. Palamut'un hapishane arkadaşlarından hizmet müddetlerini (yani cezalarını) doldurmuş olup da çıkanlar, düğüne gelmişlerdi. Bunlar mütemadiyen:

— Yaşasın M.M.... Ye Palamut'u ye! diye tezahüratta bulunuyorlardı. Polis, nasılsa toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununu unutmuş görünüyordu.

Nihayet gürültü, patırdı dindi. Salonda biraz istirahat edip hayranlarının tebriklerini kabul eden M.M. ile Palamut, nihayet, başbaşa kalmanın huzuru içinde odalarına kapandılar.

Daha kapıyı kapar kapamaz, Palamut İsmail, M.M. ye el attı. Beline sarıldı. Ünlü artist, iğneye gelmiş narin bir zargana gibi çırpınmaya başladı. İçinden de: «Ulan Melâhat» diyordu, «işte sahna ve film kabiliyetinin âzamisini döktürmek zamanı geldi... Palamut'u bir kere inandırdın mı. yahey! Milyonlar senindir.»

Kendi kendine bu tavsiyede bulunduktan sonra, çekimser davranışlı bir razı oluşla kendini haydudun kollarına bıraktı. Dudaklarını yarı aralık ederek onun ağzına verdi. Bir yandan da filmlerde gördüğü hareketleri taklit ederek zaman zaman artan, zaman zaman hafifleyen iniltiler çıkarıyordu.

— Yapma Palamut... deyişinde usta bir balıkçı edası vardı.

İsmail onu kucakladı. Doğru karyolaya attı. Melâhat hafif bir çığlık kopardı. Daha o doğrulmağa vakit kalmadan Palamıt İsmail balıklama daldı. Çift paça derken Melâhat'in sutyeni koptu. M.M. dikildi:

— Bir ses, diye kekeledi... Bir şey var...

İsmail hemen kulaklarını dikti. Evet, bir ses, bir şey vardı. Bir nefes alıp veriş gibi... Hızlı soluma gibi bir şeydi bu. Palamut, hemen kadının kulağına eğildi:

— Sen inlemeye devam et... Ben enayileri kepçeliyeyim...

M.M., sanki deminki sahne devam ediyormuş gibi rol kesmeye koyuldu. İsmail ayaklarının ucuna basarak bitişik dairenin kapısına yanaştı. Sürgüyü hafifçe kaydırdı. Kanadı bir çekişte açınca, iki adam teker meker içeri yuvarlandılar.

M.M. birden çığlığı bastı:

— A... Yılmaz... Sabri... Ne işiniz var burada?

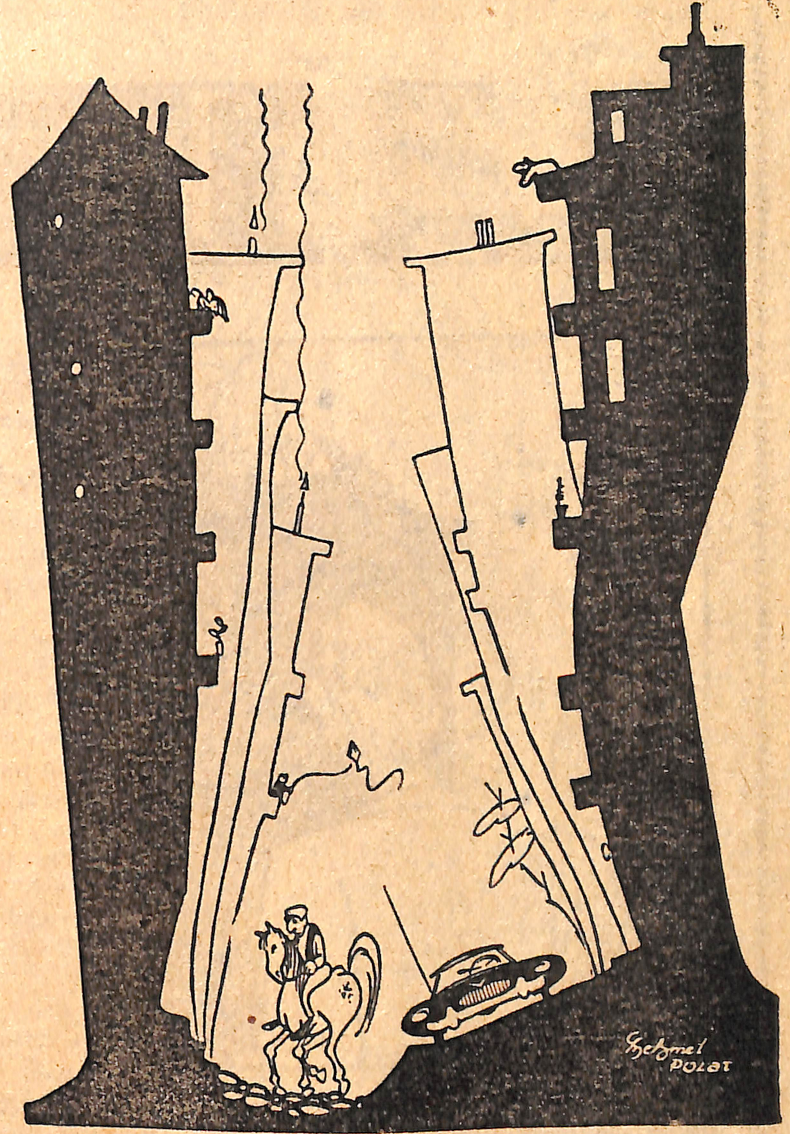
Adamlardan biri yerden doğrularak:

— Vallahi kabahatimiz yok abla! diye kekeledi. Patron yolladı... Efekt kıtlığı var malûm ya... Düğün gecesinin seslerini plâğa alın da gelin dedi... Bir dahaki filmde kullanacakmış...

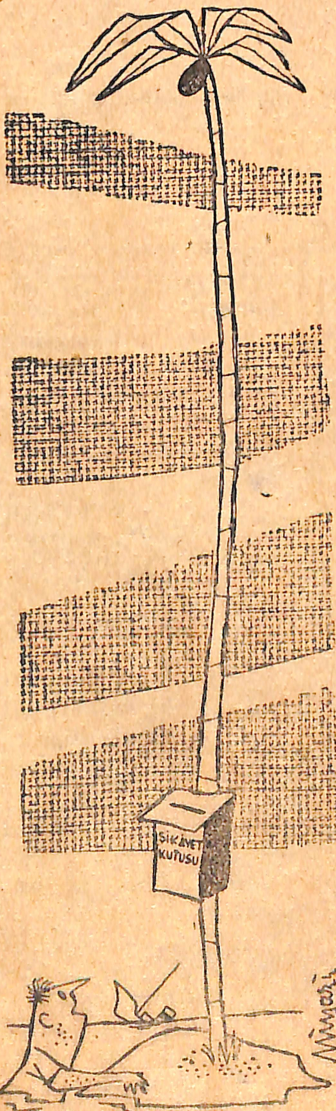
M. M., şaşkına dönen Palamut'a kendilerini takdim etti:

— «Fil Film» şirketinden ses mühendisi Yılmaz ve arkadaşım Sabri!..

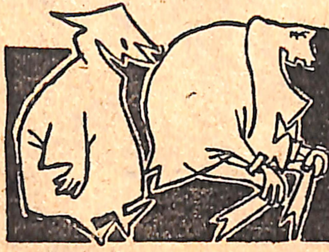
— Hikâyeci —

Şehirden çizgiler : 1

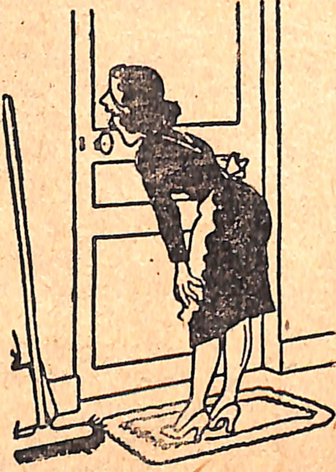

YAZISIZ!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Ne meraklı kadın; eli hep kocasının cebinde!..

(İsviçre)

— Git pijamanı çıkar!..

(Amerikan)

Misafir!

Day ailesi tam sofraya oturmak üzere idi ki, uşak bir ziyaretçinin geldiğini haber verdi. Mr. Day, salona almalarını söyleyerek sofraya oturdu ve yemeğini yiyip bitirdikten sonra salona geldi, misafire:

— Affedersiniz, dedi, sizi beklettim, fakat biz akşam yemeğine daima saat 7 de başlarız da..

Misafir çekinerek:

— Evet biliyordum, diye cevap verdi. Onun için davetinize tam vaktinde icabet etmeğe çalıştımdı...

(İskoç)

※

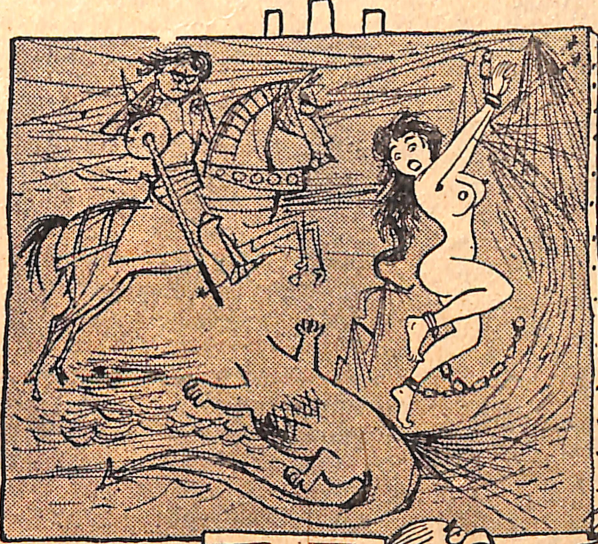
Çin çorbası

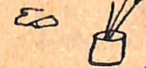
Bop Hope, bir gün meşhur Çin lokantalarından birine gitmişti; bu lokantanın, içinden sürprizli şeyler çıkan, pirinç kekleri meşhurdu.

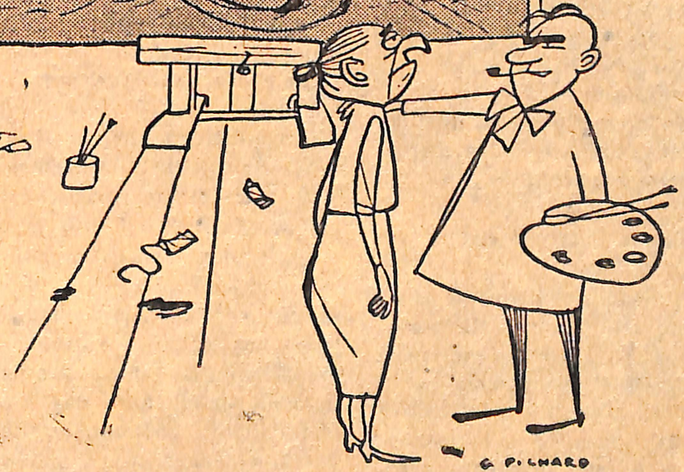
Bop Hope bir kek ısmarladı ve sabırsızlıkla içini açtı. Kekin orta yerinde katlanmış bir kâğıt vardı. Aldı okudu. Kâğıtta şunlar yazılı idi:

«Aman dikkat! Sakın Çin çorbası ısmarlıyayım demeyin. Bir dost».

(Amerikan)

— Ne olursun sevgili kaynanacığım, biraz model dur da şu canavarın başını tamamlıyayım!..

(Fransız)

Bek!

JOHN, kolej takımının yelek bek oyuncusu idi. Fakat bütün mevsim boyunca bir defa dahi oynıyamamış, sadece saha kenarındaki sıralarda oturup maçları seyretmişti.

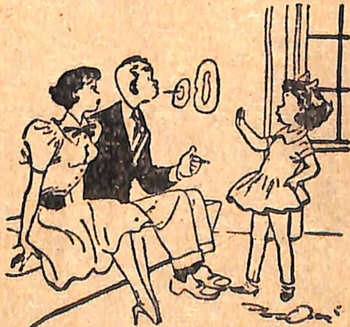
Mevsim sona eriyordu. Bir gün antrenör onun haline müthiş acıdı. Çocukcağız bütün sene bir defa bile oynayamamış, sadece seyretmişti. Halbuki fena oyuncu değildi. Onu en son maçta oynatmayı düşündü ve yanına çağırdı:

— Bak John, dedi, bu bizim son maçımızdır, ihtiyatlı bir taktik tatbik etmeliyiz ve öyle yapacağız.. Yani müdafaa oyunu oynıyacağız ve beklere çok iş düşecek, zira, oyunun çoğu bizim yarı sahada geçecek. Sen de kendini ona göre ayarla!.

John, biraz düşündü, sonra:

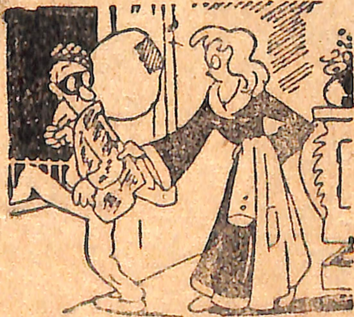
— Hakkınız var, dedi. Ben de bu son maçı sahanın en nihayetindeki sıralara oturup seyrederim...

(Amerikan)

— Böyle dumandan bilezikler, ablamı ilgilendirmez!..

(Fransız)

— Şu mantomu da al, kocam yenisini yaptırsın!..

(İtalyan)

Reklâm!

Genç kız telefona cevap veriyordu:

— Hayır efendim, ben Maria değilim. Maria evde yok. Ben onun 1,65 boyunda Marilyn Monroe'ya benziyen, sarışın, yeşil gözlü kardeşi Rosa'yım.

(Amerikan)

※

Müsamahakârlık!

Bilirsiniz Teksas'lılar ne kadar megalomandırlar. İşte aslen Teksas'lı olup, Şimali Afrikada hava kuvvetleri komutanlığı yapan John Little, memleketlisi olan askerlere talimat veriyordu:

— Arkadaşlar buradaki işimiz hayli zordur. Bu adamlara karşı müsamahalı ve anlayışlı davranmalıyız. Ne söyleseler hoş görmelisiniz. Hattâ hattâ Afrika Teksas'tan büyüktür, deseler dahi kabul eder görünmelisiniz!

(Amerikan)

Hârika ilâç!

Araştırıcılar yeni bir harika ilâç keşfettiler... Öyle ki, bir doktor bu ilâcı yazdığı ve siz de aldığınız zaman hastalığınız daha berbat bir hal alıyor!...

(İtalyan)

— Heyyy... Yeter artık, gece yarısı oldu!..

(İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

13 —

Satılmış, karının bu iltifatına, yılışarak mukabele etmekle beraber, Kara Mehmede dönüp sordu:

— Ülen! Bu garı seni taniy mi ki?

Kara Mehmet, böbürlenmenin sırası geldiğini takdir etti. Karıyı bittabi hiç tanımıyordu. Fakat kapı yoldaşının bu hâsıl ettiği zannı teyit ederse, onun nazarında itibarı artacaktı. Arsız arsız gülerek:

— Taniyi, he!.. dedi.

Karı, iki arkadaşın hal ve tavrından, demirin tavında olduğunu hissetmişti. Taarruzunu arttırdı:

— Gel, ağaefendi! Bak buğda vağ en güzel kağı...

— Ülen, varah mı?

— Sen bilüsün. Varah biyol.

İğrenç karının peşisıra, ikisi de, loş ve pis kokulu evden içeriye daldılar ve kayboldular...

★

İstanbulun üzerinde çiv bir sabah doğuyordu.

Beşiktaştan Azapkapısına giden iki katlı, atlı tramvay ilk postasını yaparak, kırbaç şakırtıları arasında Galatanın bozuk kaldırımlarının üzerinden yalpalıya yalpalıya geçmişti. İşkembeci, başçı ve pilâvcı dükkânları, bütün bir gece içki içerek bozdukları midelerini güya düzeltmek için akın eden müşterilerle dolmuştu.

Lâternalar, zurnalar susmuş, kahve camekânları, sabahçı müşterilerin uykularına riayeten kırmızı perdelerle örtülmüştü. Yan sokaklarda, orta yere konmuş çöp tenekelerini eşeleyen serseri köpekler, birbirleriyle boğaz kavgası ediyorlardı.

Umumhane müşterileri henüz meydana çıkmamışlardı. Bütün evlerin kapıları kapalı duruyordu. Biraz ileride Kapıcı hamamının natırı, belinde renkli peştemalı, ayağında nalınlariyle, yaya kaldırımının üstünde bir mangal tutuşturmağa çabalıyordu. Karadeniz uşaklarının elbise, çamaşır, kundura, saat vesair eşya müteahhitliğini eden mağazalar, demir gürültüleri içinde kepenklerini kaldırıyorlardı.

Satılmış ile Kara Mehmet, memleketlerindeki Köse hocanın ballandıra ballandıra tasvir ettiği cennet zevklerini dünya yüzünde denediklerinden emin olarak, ve vazifeye yetişmek kaygısiyle, erkenden, bir gecelik eşlerinin sıcak kollarından kurtulup, kendilerini sokağa atmışlardı.

Birbirlerine duygularını ve intıbalarını anlata anlata köprünün yolunu tuttular. Ayakları âdeta dolaşıyor, sendeliyerek gidiyorlardı.

Köprü nasılsa henüz açılmıştı. Tahsildarın eline birer onluk toka ederek, Eminönüne geçtiler. Günün bu erken saatinde, Eminönü meydanı, rastgele yığılmış zerzevat ve yemiş küfelerinden geçilmez bir halde idi. Bunların aralarından seğirterek Yenicamiye saptılar; kemerin altından geçip postanenin önünden Bahçekapı yolu ile Babıâliye çıktılar.

Parmaklığın önündeki nöbetçi kendilerini tanımadı. İçeriye salıvermek istemedi. Güçbelâ dertlerini dinletip, girdiler.

Öbür odacılar da henüz kalkmışlardı.

Kıdemlilerden biri, bu dışarıda sabahlıyan delikanlılara çıkışacak oldu. Kara Mehmet ağzı açmadı ise de, Satılmış herife karşılık verdi. Hâdise böylece kapandı.

Resmî kıyafetlerini giymek üzere koğuşa gittikleri zaman, ceplerini boşaltırken, Satılmış, numara listesini buldu. Kafasının dumanı henüz iyice dağılmadığı için, birden bunun ne olduğunu hatırlıyamadı:

— Ülen bu kâfat da ne?

Diye Kara Mehmede uzattı. O daha ayıktı:

— Lümereler... dedi.

— Neyin lümeresi?

— Senin çümenlüfer temessüklerinin.

— Sahi, be! Biyol bahah kin, bağa vurmuş mu?

Meşin sandığını açtı. Orada, ta dipte bir köşeye tıkılmış duran tahvilleri çekti, çıkardı.

— Nasıl edek de anlıyalım? Bunlar fıransızca yazılı, dedi.

Nihayet, karar verdiler. Sadareti uzmâ tercümanı Fedon Beye gidip soracaklardı...

İki üç saat, günün mutat işlerine baktıktan, mektupçu efendinin kahvesini götürüp, havale ettiği evrakı da kalemlere dağıttıktan sonra, Satılmış, numara listesiyle beraber tahvilleri de alıp, tercüman beye götürdü.

— Beğefendü, hele biyol bahan mı şunlara?

Fedon Bey, Rum tebaa-i sadıkasındandı, Sadarete gelen vezirlerin hemen hepsi, bir ecnebi diline az çok vâkıf bulundukları halde, Fedon Beyi «Sadaret-i uzmâ tercümanlığı» nda kullanırlardı. Bunun iki türlü sebebi vardı. Biri, ecnebi sefirlerinin kabul edilmiyecek gibi olan taleplerinin ifa olunmamasından doğacak mesuliyetleri, tercümanın iyi ifade edememiş olduğu bahanesiyle kendi üzerinden atmak; diğeri de, iç sıkan müracaatleri tercümana dinletmekti.

Fedon Bey, Fenerli asılzadelerdendi. Nezaketiyle maruftu. Satılmışı, yerinden hafifçe kımıldıyarak karşıladı:

— Buyurun, odazi ağa hazretleri! Ne arzu ediyorsunuz?.. dedi.

Satılmış, cevap verdi:

— Ahan bunların üstündeki fıransuzca lümerelere biyol bahı vir.

— Bas ustüne, ağa efendi. Bunlar semendifer obligasyonu, yani ya ki Lo Türktür...

— Yok, bunlar temessülk... Efendime diyem... Çekilmiş de hele bağa vurmuş mu, bikere varam da baham dedüm.

— Tsok güzel. Şimdik bakazayiz... Onus bin yuz eki... On... us.. bin... trez mil... yuz eki... san dö... trez mil san dö...

Birdenbire Fedon Bey, temkin ve nezaketini unutarak, iskemlesinden sıçradı:

— Vay zaninda!.. Grolo tsikmis bresi! Megalo lâhiyo... Postolene, buyuk... Buyuk... Sok buyuk...

Lâkırdının arkasını, heyecandan, bir türlü getiremiyordu.

Satılmış sükûnla sordu:

— Hangısı gurulu çıkmış? Kimin postalı büyük?..

— Yok postal... Alti yuz bin frank!.. Sen sok zengin oldu bresi!.. Zarifi kadar... Evyenidis kadar... Ulastaris kadar.

O vakitki İstanbulun ne kadar kodaman Rum bankerleri varsa, hepsini sayıp dökecekti. Lâkin Satılmış, onun sözünü kesti:

— Bağa bah, tercüman beğ! Gurbanın olam, bağa şunun müsürmancasını diyivir... Vurmuş mu?

— Vurmuş kale! Em da nasil?. Zan alazak yerden!

— Gaç para?

— Nah, soylemisim... Alti tefa yuz bin frank!

— Bizim paraynan ne ediyi?

— Asada yukari, yirmi yedi, yirmi sekiz bin lira.

— Yigirmi yedi, yigirmi sekiz bin lire... Eyle mi?

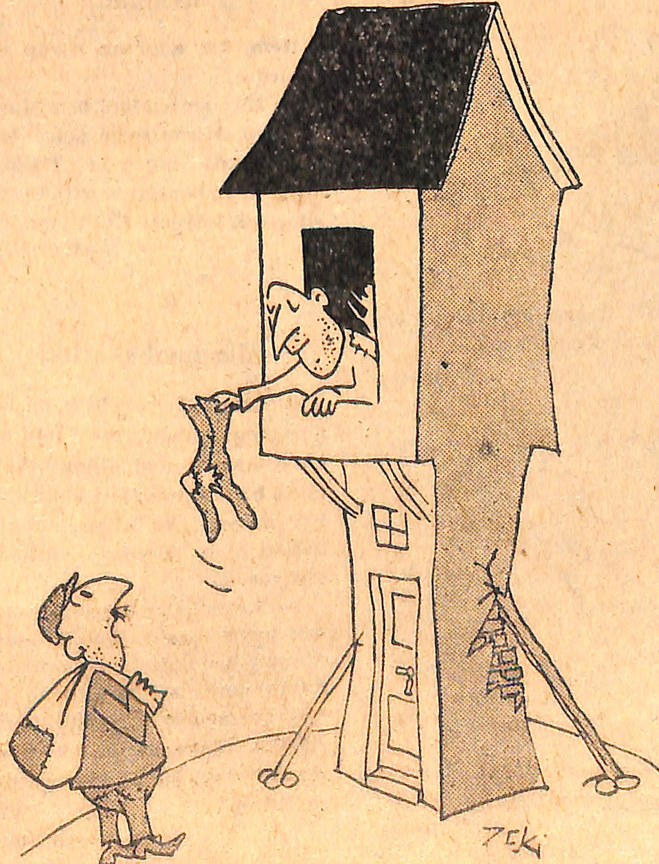
— Ovle!

— Vay, anâââm!..

Satılmış, hareketsiz, upuzun, yere serilmişti.

Gözlerini açtığı zaman, kendini koğuşta ve yatağının içerisinde buldu. Başına konan devlet kuşunun haberini çoktan almış olan bütün kapı yoldaşları, etrafına üşüşmüşler, kimi kollarını, kimi de bacaklarını oğuvordu.

(Devam edecek)

YAZISIZ!..

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

MİLTON OTELİNDEKİ ODASINDA SALİH TEKCAN HAVVA KIZ LARININ İSTİLASINA UĞRADI

HEPSİ ANADAN ÜR-YAN BE!.. ULAN İLK İŞİM ŞU KARI-LARA STRIP-TE-ASE YASAĞI KOY MAK OLSUN

KAPININ ÖNÜNDE

İKİ SAAT SONRA

EVELALLAH HEPSİNE TE-KER TEKER DEMOKRASİYİ ÖĞRETTİM AP-TULLAHCIIM

BAŞKA Bİ EMRİN VAR MI?

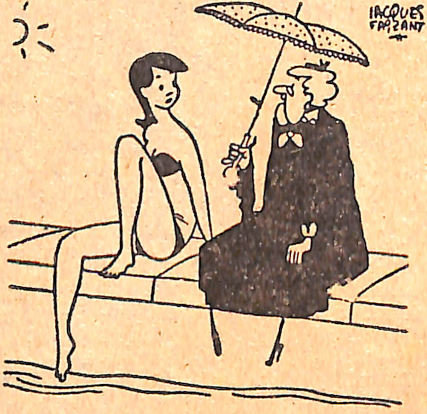
SANA ŞİMDİ AŞAĞI SOSYE-TEMİZİ TANITIP, İKİ SİVİLİN NEZARETİNDE, MEVCUTLU OLARAK VALİMİZİ GÖRME-YE GİDECEĞİZ.. ADET BÖÖLE

DEVAMI VAR

YAHU AŞAĞI SOSYETENİZ ÇOK AŞAĞIDA KALMIŞ... BUNLARI Bİ KALKINDIRSAK

TEKER TEKER YÜRÜYÜN BA-YIM... GÖSTERİ YÜRÜYÜŞÜNE GİRİYORSUNUZ

Dünya Karikatürleri

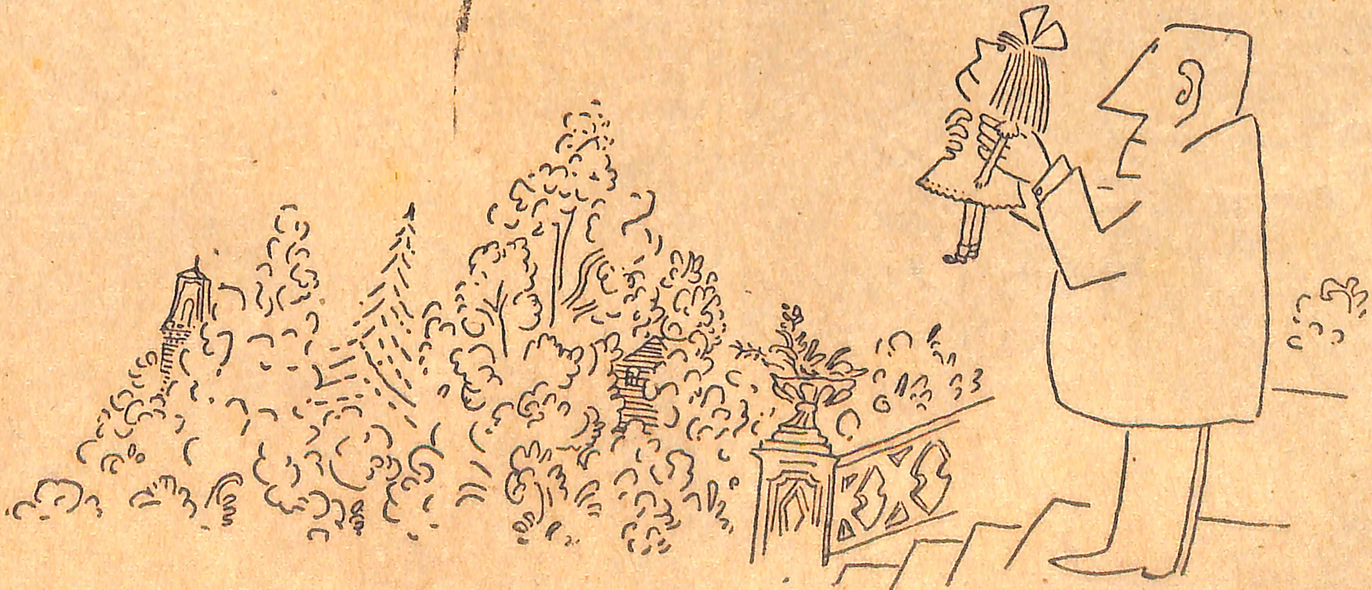
— BEN Mİ ? ALLAH ESİRGESİN KOCAM YANIK VÜCUDTAN HİÇ HOŞLANMAZ !..

ALMAN

— OOOH KUŞLAR GİBİ ŞAKIYORSUN SEVGİLİM !

FRANSIZ

YAZISIZ

AMERİKAN

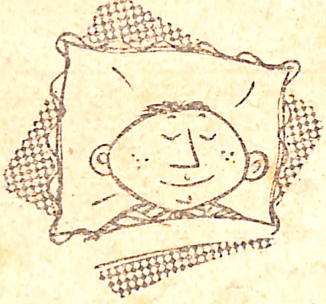
Göz Ucu ile Avrupa

Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitabı okurken Avrupayı görecek, duyacak, yaşayacaksınız.

Fiatı 1 lira — AKBABA Yayınevi

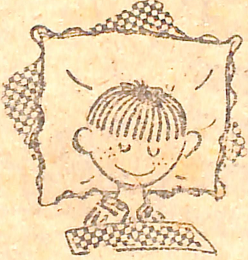
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,

Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

ANKARA SiGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Şimdi tasarrufa

KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

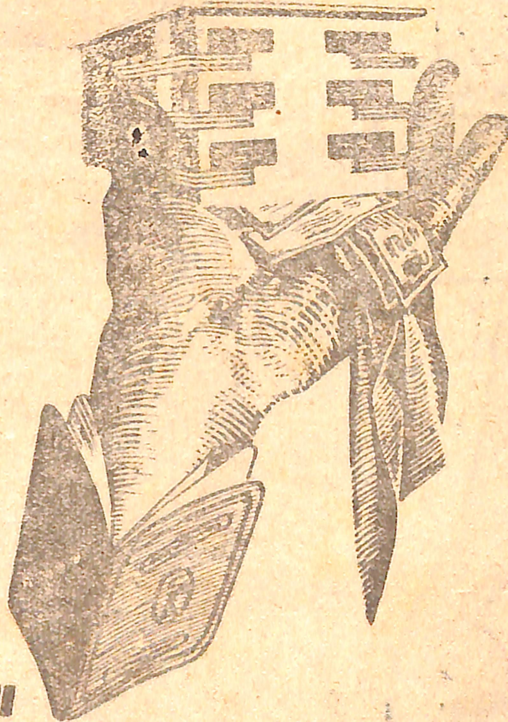
Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan

AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI

her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

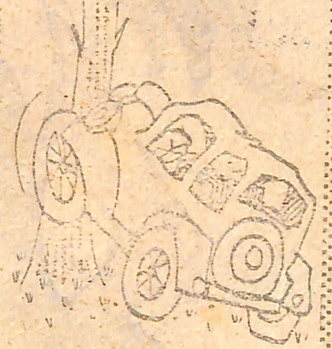

SÜMERBANK

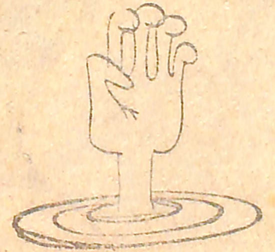
Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Her zaman böyle güzel geçmez oğlum, aç gözünü!..

— Fransız —